

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1986 Έτος ΛΣΤ Αριθ. φύλλου 808

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

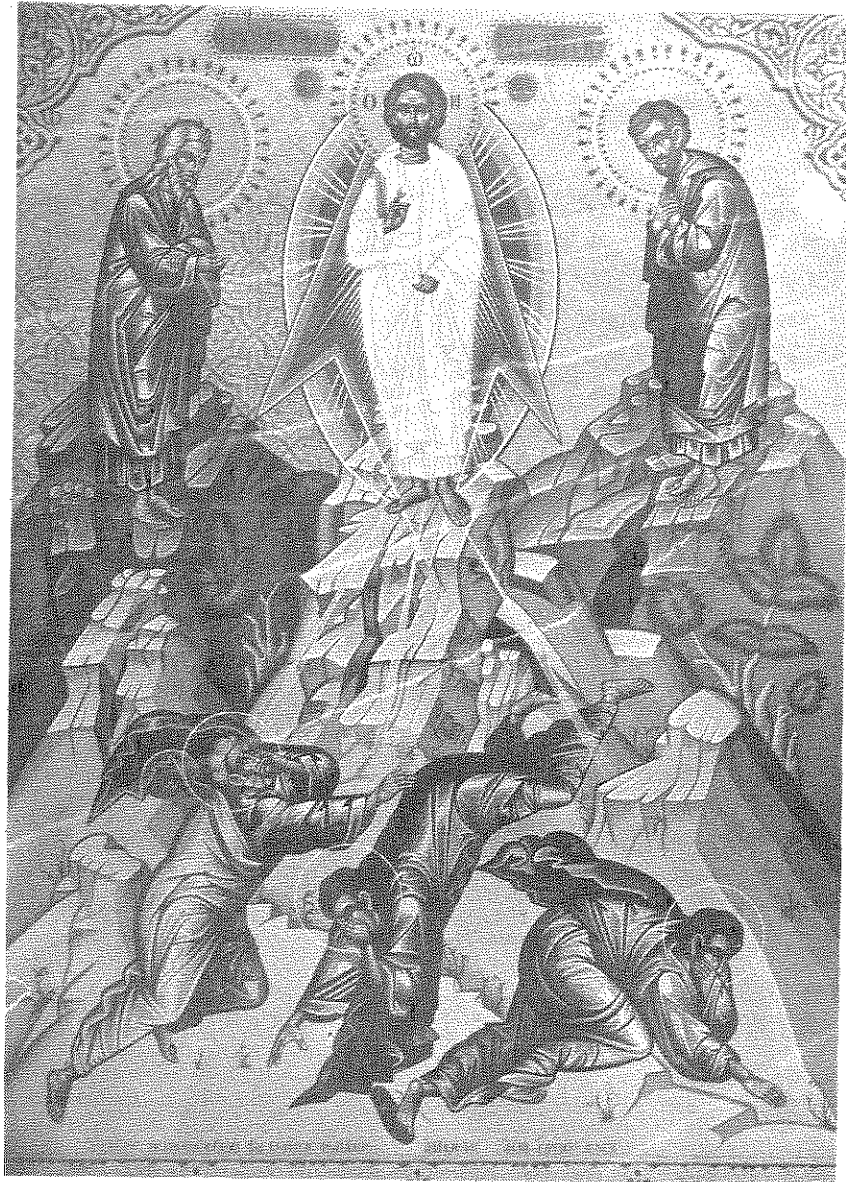
Μεγάλο και συντριπτικὸν γεγονός ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Λυτρωτοῦ, ἦτο ἡ Μεταμόρφωσις Του, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς ὄρος ὑψηλόν, τὸ Θαβώριον, ἀπέχον περὶ τὰ 100 χμ. ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ξεχώρισε ὁ Κύριος τρεῖς ἀπὸ τοὺς μαθητάς Του καὶ τοὺς ἀνήγαγε εἰς τὸ ὄρος ὅπως ἀναφέρουν οἱ δύο τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαῖος καὶ Μάρκος.

«Παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς, τὸν Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν». Ματθ. 17.2

«Καὶ μεθ' ἡμέρας ἕξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν». (Μαρκ. 9.2).

Τὸν μὲν πρῶτον θ. Πέτρον, διότι αὐτὸς ὡμολόγει πρῶτος τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς ἀγωνίας τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, ἦταν οὕτως εἰπεῖν ἡ ζωὴς ἑκφρασις ὅλων τῶν ἄλλων μὲ τὴν ἐνθεὸν ἀγάπην του καὶ μὲ τὸ ἀγνὸν καὶ αὐθόρμητον τοῦ χαρακτῆρός του ποὺ τὸν διέκρινε. «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. (Ματθ. 16.16). Μὲ αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν του πρὸς τὸν Κύριον κατετάχθη ὡς ὁ πρωτοκορυφαῖος. Αὐτὸν ἐδιάλεξε ὁ Κύριος μὲ τοὺς ἄλλους δύο ἀγνοῦς ἀδελφοὺς Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον τοὺς υἱοὺς Ζεβεδαίου τοὺς ὁποίους ὁ ἴδιος ἐχαρακτήρισεν «Υἱοὺς Βροντῆς» (Βοαναργές), οἱ ὁποῖοι εἶναι υἱοὶ τῆς Σαλώμης, θυγατρὸς τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ. Καὶ οἱ δύο βλαστοὶ αὐτοί, νεώτεροι ἀπὸ τὸν Κύριον ἔτυχον εὐνοίας τοιαύτης, ὥστε ὁ μὲν μικρότερος νὰ εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ὁ συγγραψὴς τὸ Εὐαγγέλιον

καθώς και την Ἀποκάλυψιν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπὸ τοὺς πρώτους μάρτυρας τοῦ Κυρίου (Πράξ. 12.2) «Ἡρώδης ἀνείλε Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου, μαχαίρᾳ καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστὸν ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις».

Καὶ μετεμορφώθη ἐνώπιον αὐτῶν. Τί ἐστὶ μεταμόρφωσις μᾶς τὸ λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἔδειξε ἓνα μέρος, ὅσον ἐχώρουν τὴν θεϊκὴν του ὑπόστασιν «τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λευκὰ ὡς τὸ φῶς». Εἶναι δυνατόν νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρωπίνη αἴσθησις αὐτὸ τὸ πρωτάκουστον γεγονὸς τῆς μεταμορφώσεως; Ἀδύνατον, μόνον ἡ πίστις τῶν ἀπλῶν ἀνθρώπων πέρνει ἀπλὴ ἔννοια τῆς μεταμορφώσεως! Ὁ ἄλλος ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν δίδει πλέον ἀνθρω-

πίνην ἔννοιαν, ὅτι τὰ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά, τόσον ποῦ κανένας κναφέας (ὁ λευκαίνων τὰ μαλλιά) δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν λεύκανσιν.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν θεῖαν μεταμόρφωσίν Του, ἔθε-ἀθησαν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ Ἰησοῦ καὶ δύο γνωστοὶ ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ μὲν Μωϋσῆς ὁ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐντολοδόχος. Εἶναι αὐτὸς ποῦ ὁ Κύριος ἐνεχείρισε τὰς δέκα ἐντολάς, καὶ ὁ ἕτερος ὁ ὁ ἀναληφθεὶς ὡς εἰς οὐρανὸν προφήτης Ἠλίας, δηλοῦντες, οὗτοι οὕτως, τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, καὶ παριστάμενοι δουρικῶς ἐνώπιόν του.

Μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀσαστράπτουσαν σκηνὴν ἦταν δυνατόν ἡ ἀνθρωπίνη φύσις νὰ μὴν καμφθῇ;

καὶ ἔπεσον καὶ προσεκύνησαν τὸν ἐν θεϊκῇ δόξῃ μεταμορφούμενον Κύριον. Ὁ πατὴρ ἐξ Οὐρανοῦ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν «Υἱὸν μονογενῆ, αὐτοῦ ἀκούετε» τὸ δὲ Πνεῦμα τὸ ἅγιον νεφέλῃ φωτεινῇ περιέβαλε αὐτούς.

Καὶ ὁ Πέτρος μπροστά σ' αὐτὴν τὴν θείαν ἑκτασίαν, ἦταν ποτὲ δυνατόν νὰ μὴν δείξῃ τὸν αὐθορμητισμὸν του; «Καλὸν εἶναι Κύριε νὰ ἐτοιμάσουμε τρεῖς σκηνάς, μία σέ Σένα, μίαν στὸν Μωϋσῆ καὶ μίαν στὸν Ἡλία, διὰ νὰ μείνουμε, σὰν νὰ ἔλεγε πάντοτε σ' αὐτὴν τὴν θείαν καὶ μοναδικὴν μακαριότητα, μακρὰν ἀπὸ τὸν κίνδυνον τὸν ὁποῖον ἐπέσειον αἱ Ἰουδαῖοι κατὰ τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀλλὰ ὁ Κύριος τοὺς «προσγειώνει» στὴν πραγματικότητα, τοὺς ἐγείρει τοὺς δυναμώνει καὶ τοὺς ἐπαναφέρει στὴν προτέραν των κατὰστασιν. Ἀλλὰ τοὺς καθιστᾷ προσεκτικούς εἰς οὐδένα νὰ μὴν τολμήσουν νὰ ἀποκαλύψουν τὸ θεῖον γεγονὸς τῆς μεταμορφώσεως, παρὰ ὅταν Αὐτὸς ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ. Πρᾶγμα ποῦ ἔκαναν καὶ ἀπέκρυψαν τὸ γεγονὸς αὐτὸ μέχρι τῆς Ἀναστάσεώς Του, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ὅλα ἦσαν «παρακεκαλυμμένα». Τότε μόνον, τὰ ἐννοιώσαν καὶ τὰ κατέγραψαν ἐν τῇ συνειδήσει των, ὅταν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοὺς ἐδίδαξε καὶ τοὺς τὰ ἀπεσαφήνισε.

Ὁ Θ. Πέτρος εἰς τὴν ἐπιστολὴν του Β' Καθολ. ἀναλύει τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ σαφῆνειαν (Β. Πέτρ. 1.17).

«Λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ Πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιαύδε ὑπὸ τῆς

μεγαλοπρεποῦς δόξης, οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητὸς, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα».

καὶ ὁμολογεῖ καὶ διακηρύσσει, ὅτι ἐθεασάμεθα αὐτοῦ τὴν δόξαν.

Μεταμορφούμενος ὁ Κύριος καὶ ἀποκαλύπτων μέρος τῆς θεϊκῆς του ὑποστάσεως, ἔπραξεν οὕτως διὰ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς τρεῖς ἐπισήμους μαθητάς Του διὰ τὰ δραματικὰ γεγονότα ποῦ θὰ ἠκολούθουν, μὲ τὴν ἐκουσίαν σταύρωσίν του, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλέον νὰ ἐνισχύσῃ τὸν Πέτρον κατὰ τὴν ἄρνησίν του, ἐν τῷ Πραπτεῖν ὅταν εἶδε ὁ Κύριος αὐτὸν (Ματθ. 26.75).

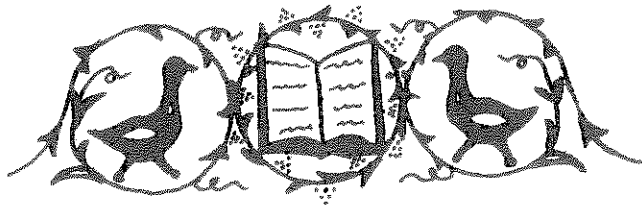
«Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ρήματος Ἰησοῦ εἰρηκότος αὐτῷ ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι τρεῖς ἀπαρνήσῃ με καὶ ἐξελθὼν ἔξω ἔκλαυσε πικρῶς.

Αὐτὴν τὴν ἀπάλειψιν τῆς ἀρνήσεως τὴν καταγράφει ὁ Ἰωάννης ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ του, μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἀπαλείφων αὐτοῦ τὸ φοβερὸν ἔγκλημα τῆς ἀρνήσεως, ἀλλὰ ἐν ταυτῷ ἐκχωρῶν σ' αὐτὸν τὴν διαποίμανσιν τοῦ ποιμνίου Του. (Ἰωάν. ΚΑ 17).

«Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον, φιλεῖς με καὶ εἶπε αὐτῷ Κύριε Σὺ πάντα οἶδας, σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς βόσκει τὰ πρόβατά μου.

Μεταμορφούμενος ὁ Κύριος ἄς θελήσῃ νὰ μεταμορφώσῃ καὶ ἐμᾶς διὰ νὰ ἐξαρθῶμεν ὑπὲρ τίς γήινες φροντίδες καὶ περισπασμούς, οὕτως ὥστε προσβλέποντες στὸ φῶς τοῦ προσώπου Του νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ὀριστικὰ εἰς τὴν θείαν μακαριότητα, τὴν ὁποῖαν Αὐτὸς μᾶς ὑπεσχέθη.

+ ὁ Φθιώτιδος καὶ Θασμακοῦ Καλλίνικος

Η ΚΥΡΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟΣ. Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ.

«Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με
πᾶσαι αἱ γενεαί» (Λουκ. Α' 48).

Ὅσες φορές, ἡμεῖς, οἱ τρόφιμοι τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀκοῦμε τί εἶπε τὸ ἀψευδὲς στόμα τῆς Θεομήτορος πρὸς τὴν ἐξαδέλφην τῆς Ἑλισσάβητ εἰς τὴν Ὀρεινὴν τῆς Ἰουδαίας, ποῦ ἀναγράφεται εἰς τὴν Θ' Ὠδὴν, καταλαμβάνομεθα ἀπὸ ἔκστασι, θάμβος καὶ δέος πῶς μὴ νειὰ ὑπαρξίς τῶν δεκαπέντε χρόνων τῆς, ἐκστομίζει μίαν τοιαύτην συντριπτικὴν προφητικὴν πληροφορίαν, πρὸς τὴν γραῖαν συγγενῆ τῆς.

Εἶναι τῷ ὄντι ἐκπληκτικὸν πῶς μία κορασὶς τόσοσιν ἄωρος «τολμᾷ» νὰ λέγῃ: «ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲ ἐξυμνοῦν ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων».

Μεγαλειώδης προφητικὴ ἐξαγγελία, ἣν ὁποία ἐπηλήθευσε καὶ συνεχῶς ἐπαληθεύεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, τώρα καὶ δύο χιλιάδες χρόνια! Βέβαια τὰ ἔτη αὐτὰ μπροστὰ στὴν ἀπροσμέτρητη αἰωνιότητα εἶναι μηδέν, ἀλλὰ ποῖον ἄλλο ἀνθρώπινον κτίσμα ἔτυχε τοιαύτης δόξης καὶ μακαριότητος; Οὐδεὶς, μετὰ τὸν Κύριον τῆς δόξης, Κύριον Ἰησοῦν ἢ Μήτηρ του ἔχει αὐτὰ τὰ πρωτεῖα τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου. Ἡ λέξις «ἐπαλήθευσις» τῆς προφητικῆς ρήσεως τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἶναι κάτω ἀπὸ κάθε ἔννοιαν πραγματικότητος, διότι ἡ ἐξύμνησις Αὐτῆς ποῦ ἐγέννησε τὸν Σωτῆρά μας, εἶναι κάτι τὸ πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν βιωματικὴν μας πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν ζοῦμε.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐξύμνησαν τόσοσιν πολὺ ποῦ ἡ γραφὶς τῶν «δονεῖται» ἀπὸ συναρπαστικὴν συγκίνησιν μιλῶντας, ἢ γράφοντας τὸ πάνσεμνον ὄνομά Της. Δὲν ὑπάρχει πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ποῦ νὰ μὴν ἔχει πλέξει τὰ ὠραιότερα ἐγκώμια δι' αὐτήν, καὶ ὅλοι ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος καὶ μιᾶς καρδίας ἀνυμνοῦν τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομά Της. Αἱ γενεαὶ διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην καὶ μέσα σ' αὐτὲς θὰ ξεχωρίσουμε μερικὲς Πατερικὲς θεῖες Μορφές, γιὰ νὰ «δείξουμε» τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Ἀλλὰ προτοῦ προβοῦμε σ' αὐτὴν τὴν θεῖαν καταμέτρησιν, ἃς στραφοῦμε στοὺς πρὶν Χριστοῦ Αἰῶνας καὶ νὰ δοῦμε συνοπτικὰ τί εἶπαν οἱ Προφῆται δι' αὐτήν, καὶ προπαντός ὁ Θ. Σολομών ἐν τῷ Ἀσματι Ἀσμάτων ΣΤ' 10.

«Τίς αὕτη ἡ ἐγκύπτουσα ὡσεὶ ὄρθρος,
καλὴ ὡς σελήνη, ἐκλεκτὴ ὡς ὁ ἥλιος».

Τὴν βλέπει ὁ Προφῆτης, ὡς ὄρθρον καταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ Ὄρους. Καὶ τὴν περιγράφει μὲ τὰ καλύτερα στολίδια, ποῦ ἔχει ἡ ροδοδάκτυλος αὐγή. Καθαρὰν ἀμempton, ἀμόλυντον καὶ πάγκαλον. Τὴν βλέπει ὁ Θ. Ἡσαΐας τὴν Παρθένον ἐν γαστρὶ ἔχουσαν ἢ ὁποία θὰ γεννήσῃ τὸν Ἑμμανουήλ (ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν). Τὴν βλέπει ὁ Δανιήλ. Ὁ Ὅρος ἀλατόμητον δασὺ καὶ σύσκιον καὶ ὅτι ἐτμήθη λίθος ἐξ ὄρους ἄνευ χειρός. Ράβδον Ἀαρὼν ἢ βλαστήσασα, τράπεζαν πλήρους ἰλασμῶν καὶ ἐν τῷ Ἀσματι Γ. 7. κλίνην, μὲ ἐξήκοντα δυνατοὺς, κύκλῳ αὐτῆς. Ὁ Δαυὶδ δὲ εἰς τὸ χωρίον Ψαλμ. 44.10 λέγει: «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ, περιβεβλημένη καὶ πεποικιλμένη» εἰς δὲ τὸ χωρίον 15. τοῦ αὐτοῦ ψαλμοῦ ὡς «Βασίλισσαν, καὶ Παρθένον». «Οἱ χοροὶ τῶν Μοναχῶν καὶ τῶν Μοναζουσῶν ὀπίσω Αὐτῆς». «Ἀπενεχθήσονται τῷ Βασιλεῖ Παρθένοι ὀπίσω Αὐτῆς» καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι Προφῆται, μὲ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα, ὡς «ἐδίδου καὶ ἐπεσήμεναι αὐτοῖς» τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

Γιατὶ λοιπὸν ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐξήγγειλε εἰς τὴν Ἑλισσάβητ «ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί»; Ἐφ' ὅσον ἀπὸ χιλιετηρίδες πρὶν τῆς ἐλεύσεως τοῦ Σωτῆρος αἱ γενεαὶ διὰ μέσου τῶν Προφητῶν ἐμακάρισαν Αὐτήν, ἡ δὲ Προφητικὴ ἐξαγγελία τῆς ὅτι ἀπὸ τῶρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ μὲ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων ἔχει κάτι τὸ ἄκρως δηλωτικὸν τῆς ταπεινόφρονος γνώμης τῆς Παναγίας Παρθένου.

Α' αἰὼν μ.Χ. Οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὴν θεωροῦν ὅχι μόνο μητέρα τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ Μητέρα, σύμβολον καὶ προστάτιν ἰδικὴν τους. Ὅσοι τυχόν, ἐξ ἡμῶν, ἀνεγνώσατε, τὰ ἐγκώμια ποῦ ἐπλέξαν οἱ Εὐαγγελισταὶ καὶ οἱ Ἀπόστολοι κατὰ τὴν Μετάστασίν τῆς, μένει κανεὶς τῷ ὄντι κατάπληκτος ποῦ εἶχον ἐναποθηκευμένον αὐτὸν τὸν πλοῦτον τοῦ ἁγίου λεξιλογίου, πρὸς τὴν Ἀνασσαν καὶ Κυρίαν τοῦ παντός. Καλὸν εἶναι νομιζομέν νὰ δοῦμε τί εἶπαν πρὸς τὴν ἀπαίρουσαν ἐκ τῆς προσκαίρου ζωῆς, οἱ δύο πρωτοκορυφαῖοι Ἀπόστολοι (Λόγος Α' Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου).

Θ. Πέτρος: Ἐνόμισα, Κυρία Θεοτόκε ὅτι θὰ σὲ ἔβλεπα διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, τὸν γέροντα, καὶ τώρα μὲ ἀφήνεις καὶ Σὺ.

Δὲν φθάνει εἰς ἡμᾶς ὁ σωματικὸς χωρισμὸς τοῦ Υἱοῦ Σου; ἀλλὰ θέλεις νὰ μᾶς ἀφήσης καὶ Σὺ, Παναγία;

Θ. Παῦλος: Ἀλλὰ βλέπων Σε, ἦτο ὡς νὰ ἔβλεπον καὶ τὸν Υἱὸν Σου· τῶρα μὲ ἀφήνεις καὶ Σὺ, ἀλλὰ τίς θὰ μὲ παρηγορῇ εἰς τοὺς πειρασμούς; Τίς θὰ μὲ λυπηθῇ εἰς τοὺς ὀνειδισμούς; Ποῖον θὰ ἔχω ἐγὼ ὁ ταπεινὸς διὰ παρηγορίαν τῶν θλίψεών μου, καὶ τῶν πειρασμῶν μου;

Ὁ Β', Γ', Δ' καὶ Ε' Αἰὼν μὲ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας Πολύκαρπον Σμύρνης Βασίλειον, Χρυσόστομον, Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, Μέγαν Ἀθα-

νάσιον, καὶ Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, μᾶς ἔδωσαν τὰ ὠραιότερα ἄνθη τοῦ πνεύματος, διὰ τὴν Μητέρα τοῦ Σωτῆρος, καὶ ἠγωνίσθησαν πάσει θυσίᾳ διὰ τὸ ἀειπάρθενον τῆς Μαρίας.

Ὁ ΣΤ', Ζ, Η, Θ, Ι' Αἰὼν μὲ τοὺς διασημότερους τῶν Πατέρων ὅπως ὁ Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτων, ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Ἅγιος Κοσμάς μὲ τὴν ὑμνογραφία τῶν ἐξυμνοῦν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον. Ἡ Παρακλητικὴ, ἔργον τῶν τελευταίων, ἔχει ὁλοκλήρους Κανόνας πρὸς τὴν Θεοτόκον Μαρίαν. Ὁ Πατριάρχης Σέργιος ὁ φερόμενος ὡς ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, αὐτοῦ τοῦ μεγαλουργήματος τῆς φιλολογίας καὶ τῆς ποιήσεως τὴν ἐξυμνεῖ καὶ τὴν μακαρίζει.

Δὲν ὑπῆρξε καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ, Αἰὼν ποὺ δὲν θὰ ἐξυμνήσῃ τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ Θ' Ὡδὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προδρίσται δι' Αὐτήν, καὶ ἀκούεται καθημερινῶς ἐν αὐτῇ. Εἶναι ἀφιερωμένη σὲ Ἐκείνην ποὺ ἐγέννησε τὸν Δημιουργόν, ἀλλὰ καὶ Ἐκείνην ἡ ὁποία δέχεται τὰς παρακλήσεις διὰ νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς.

«Ἐμὴν δέξαι δέησιν Υἱὲ καὶ Λόγε καὶ ρῦσαι κολάσεως τὸν βοῶντα δοῦλον Σου» (Θεόδωρος Στουδίτης. Θεοτοκάριον Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου).

Καὶ ἐκοιμήθη ἡ Παρθένος Μαρία ἀφ' οὗ ἐπέτελεσε τὸ ἐπὶ τῆς Γῆς θεάρεστον ἔργον τῆς, ποὺ τῆς ἐνεπιστεύθη ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς.

Εὐκτακτος, κοσμία, ἱεροπρεπής, ἀνῆλθε εἰς τοὺς Οὐρανίους θόλους πρὸς τὸν ἀναστάντα Ἰησοῦν. Παραμένει εἰς τοὺς Αἰῶνας τῶν Αἰώνων, δεομένη, ὑπὲρ ἡμῶν καὶ διὰ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν ὀλεθρον τὴν παραπαιούσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὴ πρεσβεύουσα πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι ἱκανὴ ἐμὰς νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ παρακάμψωμεν τὴν κάμινον τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλην κάμινον τὴν «ἡτοιμασθεῖσαν τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις (ὑπηκόους) αὐτοῦ. (Ματθ. 25.41).

Θὰ εἶναι εὐάρμοστον νὰ καταγράψουμε μερικὰ σημεῖα τοῦ Ὀκτωήχου, Δοξαστικοῦ, τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Κοιμήσεως διὰ νὰ δοῦμε ὁ Θ. Ὑμνογράφος τί λέγει:

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ Θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι, καταλαβόντες τὸ Πανάχραντον καὶ θεαρχικὸν σου σκῆνος ἐξόχως ἡσπάζοντο. Αἱ δὲ ὑπέρτεροι τοῦ Οὐρανοῦ δυνάμεις, σὺν τῷ οἰκίῳ Δεσπότη παραγενόμεναι. Τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα περοπέμπουσι... Δι' ὃ ἄχραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ

Βασιλεῖ καὶ τὸκῳ ζῶσα πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρεῖσαι καὶ σῶσαι ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου (τοὺς ἐργάτας τοῦ Εὐαγγελίου).

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνὸς ἐκτὸς τῶν ἄλλων χαρακτηριστικῶν ποὺ ἔχει γιὰ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ἃς δοῦμε τί γράφει εἰς τὰ Δογματικά του δι' Αὐτήν, καὶ τοὺς ἐπισήμους χαρακτηρισμοὺς ποὺ ἀναφέρει γιὰ τὴν πάναγνον κόρην.

«Ὁθεν καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον τὴν Ἁγίαν Μαρίαν ὀνομάζομεν. Τοῦτο γὰρ τὸ ὄνομα ἅπαν τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας συνίστησι. Εἰ γὰρ Θεοτόκος ἡ γεννήσασα, πάντως Θεὸς ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς, πάντως δὲ καὶ ὁ ἀνθρώπος».

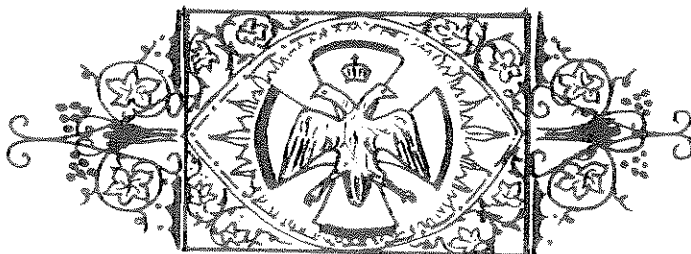
καὶ ἄλλαχοῦ λόγος κατὰ Νεστοριανῶν (Γ. 12.56).

«Θεοτόκον δὲ κυρίως καὶ ἀληθῶς τὴν ἁγίαν Παρθένον κηρύττομεν· ὥς γὰρ Θεὸς ἀληθὴς ὁ ἐξ αὐτῆς γεννηθεὶς ἀληθῶς Θεοτόκος, ἡ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἐξ αὐτῆς σεσαρκωμένον γεννήσασα».

Οἱ Θ. Πατέρες κατὰ ΙΒ', ΙΓ', ΙΔ' καὶ ΙΕ' αἰῶνα, καὶ σχεδὸν μέχρι σήμερον, ὡς ὁ Φώτιος, Σωφρόνιος, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Μάρκος ὁ Εὐγενικός καὶ οἱ νεώτεροι Νικηφόρος Θεοτόκης, Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, συσσωρευτικά, σάν ἄλλαι γνήσαι μελίρρυτοι κυψέλαι, ἀπεθησαύρισαν, τοὺς ὠραιότερους λόγους, καὶ ὅλα τὰ ἔργα τῆς θείας γραφίδος τῶν ἐξυμνοῦν πρωταρχικὰ τὴν ἀειπάρθενον Κόρην, Δέσποιναν τοῦ κόσμου καὶ Ἀνασσαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς.

Σ' αὐτὴν ἃς προστρέξωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι διὰ νὰ θεραπεύσῃ, ὅλα, μὰ ὅλα τὰ σωματικά καὶ ψυχικά μας ἀλγήματα. Ἡ μόνη ἰατρὸς καὶ ἀκέστωρ πάντων τῶν δεομένων πρὸς αὐτήν.

+ Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας Ἀθανάσιος

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΣΑΜΟΥΗΛ

Τὴν 20ὴν Αὐγούστου ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου Προφήτου Σαμουήλ, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει δύο βιβλία ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ (Σαμουήλ Α΄ καὶ Σαμουήλ Β΄). Ἐνώπιον αὐτῆς τῆς θείας συντριπτικῆς ἁγίας μορφῆς καὶ ζωντανῆς προσωπικότητος, ἃς χαράζωμεν ὀλίγας πενιχρὰς γραμμάς, ἀνιχνεύοντας αὐτὴν τὴν φωτεινὴν μορφήν ἀπὸ ὅλα τὰ ὀπτικά πεδία.

Ἐμφανίζεται, ὅπως ἀναφέρουν, τὰ ἐν Ἐκκλησίᾳ κείμενα καὶ γραφαί, κατὰ τὸ 1035 πρὸ Χριστοῦ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ φέρεται ὡς ὁ τελευταῖος Κριτὴς τῆς φυλῆς του, ἀκμάσας καὶ διατηρήσας τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἔνθεον πίστιν του περὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη. Προχωρῶντας εἰς τὴν ἐξιστόρησιν αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ὁραματιστοῦ καὶ προφήτου, καλὸν εἶναι νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἀκόλουθα πρὸς γνῶσιν καὶ μάθησιν τοῦ καθ' ἡμᾶς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Γόνος αὐτὸς τοῦ πλουσίου Λευΐτου Ἐλκανᾶ καὶ τῆς εὐλαβοῦς Ἄννης (προέλαβεν τὴν σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ χίλια τριάκοντα πέντε ἔτη) ὅπως ἀναγράφεται ἐν τῷ Μηναιῷ τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἐλκανᾶς ἀνέβαινεν μετὰ τῶν δύο γυναικῶν του (ἐπετρέπετο ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον ἡ πολυγαμία) εἰς τὸ ἱερὸν ἐν Σηλῷ διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, ἱερατεύοντος τότε τοῦ Ἡλεεί, τοῦ γνωστοῦ μας ἀπὸ τὴν ἱεράν μας ἱστορίαν, πατρός τοῦ Ὁφνεὶ καὶ Φιννεές.

Ἀνέβαινε ὁ Ἐλκανᾶ μετὰ τῶν γυναικῶν του τῆς Ἄννης καὶ τῆς Φαινάνας, ἡ ὁποία τελευταία ἦτο γόνιμος καὶ ἀπέκτα τέκνα, ἐνῷ ἡ πρώτη ἦτο στείρα καὶ ἄγονος. Ἡ Φαινάνα «ἐπείραζε» τὴν Ἄνναν διὰ τὴν ἀτεκνίαν της, καὶ αὕτη ἔφερεν τὴν ὕβριν καὶ τὴν ταπείνωσιν μὲ ἀκράτητον λύπην. Ἡ Ἄννα, ὅμως πεπεισμένη, διὰ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, προσήχετο ἐκτενῶς πρὸς Αὐτὸν νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ τέκνου, καὶ λίαν πρωὶ ὀρθρίζουσα ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ, ἐδέετο μετὰ δακρύων, ὡς ἀναφέρει ἡ Γραφή. Ἡ προσευχὴ της ἡ ὁποία εἶναι γεμάτη ἀπὸ πνεῦμα Θεοῦ, ἀποτελεῖ ξεχωριστὸν κόσμημα «ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν ἐντεύξεσιν» (Βασ. Α΄ Κεφ. Α΄).

«Ἀδωνάϊ Κύριε, Ἐλωέ Σαβαῶθ Ἐὰν ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης σου καὶ μνησθεῖς μου καὶ δῶς τῇ δούλῃ σου σπέρμα ἀνδρός, καὶ δώσω αὐτὸν ἐνώπιόν σου ΔΟΤΟΝ ἕως ἡμέραν θανάτου αὐτοῦ».

ἄλλ' ὁ Ἡλεεί, ἐκλαμβάνων ὅτι ἡ προσφεύγουσα πρὸς τὸ ἱερὸν ἦτο «οἶνω πεπληρωμένη» τὴν ἐπέπληττε, καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτήν.

«Καὶ ἐλογίσαστο αὐτὴν Ἡλὶ ὡς μεθύουσας, καὶ εἶπεν μεθυσθήσῃ; Καὶ ἀπεκρίθη Ἄννα καὶ εἶπεν οὐχί, Κύριε, οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πέπωκα καὶ ἐκχέω τὴν ψυχὴν μου ἐνώπιον Κυρίου».

Κατόπιν αὐτῆς τῆς ὁμολογίας, πεισθεὶς ὁ Ἡλεεί, ὅτι ἡ Ἄννα, δὲν ἦτο βεβαρυμένη μὲ οἶνον ἀλλὰ προσήχετο, ψελλίζουσα, εἰς τὸν Θεόν, κατενύγη τῇ καρδίᾳ καὶ εἶπεν εἰς αὐτήν: «Πορεύου εἰς Εἰρήνην ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ δώῃ σοι, πᾶν αἶτημα, ὃ ἠτήσω παρ' αὐτοῦ». Καὶ παρευθὺς τὸ θαῦμα τοῦ Παντοδυνάμου! Καὶ εἰσῆλθεν Ἐλκανᾶ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἔγνω τὴν Ἄνναν γυναῖκα αὐτοῦ. Καὶ ἐκυοφόρησεν ἡ Ἄννα καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν της, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σαμουήλ (ὅτι παρὰ Κυρίου Θεοῦ Σαβαῶθ ἠτησάμην αὐτόν). Νὰ ἡ ἐξήγησις τῆς λέξεως ΔΟΤΟΣ, πού λέγει ἡ Ἄννα πρὸς τὸν Κύριον, ὅτι παρὰ Κυρίου Σαβαῶθ τὸν ἐζήτησα καὶ τὸν ἀποδίδω μετὰ χαρᾶς πρὸς Αὐτὸν διότι εἰς Αὐτὸν ἀνήκει.

Καὶ ὁ Σαμουήλ ἐγεννήθη, ἀνεδράφη ἐν Κυρίῳ εἰς τὸ ἱερὸν καὶ καθαρθεὶς ὁλοκληρωτικὰ ἐνώπιον Κυρίου, τὸν βλέπομεν νὰ ὁμιλῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ Παντοκράτορος καὶ νὰ πέρνει ὁδηγίεσ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν ἐφ' ὧν τῶν γεγονότων κατὰ τὸ δέκατον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ (τὸ Οὐράνιον στρατηγεῖον πρὸς τὸν στρατιώτην Σαμουήλ), καὶ διὰ νὰ λάβωμεν μικρὰν γνῶσιν πῶς ὁ Κύριος διαλέγεται μετὰ τοῦ Σαμουήλ, καὶ διατάσσει αὐτὸν πῶς νὰ ἐνεργήσῃ καὶ «χρίσει» τὸν Δαυὶδ Βασιλέα ἀντὶ τοῦ ἐκπεσόντος Σαούλ.

(Κεφ. ΙΣΤ' 3) «Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς Σαμουὴλ ἕως τότε ἐσὺ πενθεῖς διὰ τὸν Σαούλ, ἐπειδὴ Ἐγὼ ἀπεδοκίμασα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ νὰ βασιλεύῃ ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ· γέμισον τὸ κέράς σου ἔλαιον καὶ ὑπάγε· ἐγὼ σὲ ἀποστέλλω πρὸς τὸν Ἰεσσαὶ τὸν Βηθλεεμίτην· διότι προέβλεψα εἰς ἐμαυτὸν Βασιλέα μεταξὺ υἱῶν αὐτοῦ (δὴλ. τὸν Δαυίδ).

Καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀπεσύρθη ἀπὸ τοῦ Σαούλ καὶ ἐπῆλθε ἐπὶ τοῦ Δαυίδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐφεξῆς.

Μὲ τοιοῦτον δυναμικὸν Κριτὴν, τὸν Σαμουὴλ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη προκόπτει ὁ Ἰσραὴλ καὶ βλέπει ἡμέρας δόξης καὶ εἰρήνης σὲ ἐποχὴν ποῦ οἱ ἐχθροὶ του Φιλισταῖοι, τὸν εἶχαν νικήσει κατὰ κράτος ἀρπάζοντες ἀπὸ τὰς χεῖρας του καὶ τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης. Καὶ διὰ τὴν ἱστορίαν ἀναγράφομεν, πῶς παρέμεινε αὕτη εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια, μακρὰν ἀπὸ τὴν κοιτίδα τῆς τῆς Σηλῶ. Τοῦτο τὸ ἐπέτρεψε ὁ Θεὸς λόγω τῆς ἀβελτηρίας καὶ ἀμετανοησίας τοῦ σκληροκαρδίου λαοῦ, ποῦ ἔρρεπε μονίμως πρὸς τὰ Βασιλείμ.

Ὁ Θ. Σαμουὴλ, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς, κατῴρθησε νὰ ἀναπτέρῃ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς νίκην κατὰ τῶν Φιλισταίων. Ἐπὶ πλέον ὁ Σαμουὴλ, ὅπως ἀναφέρεται, προήγαγε τὸν προφητικὸν λόγον διὰ τῆς ἰδρύσεως σχολῶν τῶν προφητῶν καὶ προκάλεσεν ἔτσι ζωηρὰν θρησκευτικὴν καὶ ἐθνικὴν κίνησιν.

Κατὰ δὲ τὸν Θ. Συγγραφέα ὁ Σαμουὴλ δόμα οὐκ ἔλαβεν καὶ ἀπελογεῖτο πρὸς τὸν λαὸν του, ὅπως βλέπωμεν κατωτέρω:

Βασ. Α. Κεφ., 12ον 3. «*Ἡ ἐκ χειρὸς τίνος εἴληφα, ἐξίλασμα καὶ ὑπόδημα; Ἀποκρίθητε κατ' ἐμοῦ καὶ ἀποδώσω ὑμῖν· καὶ εἶπαν πρὸς Σαμουὴλ· οὐκ ἠδίκησας ἡμᾶς καὶ οὐ κατεδυνάστευσας ἡμᾶς, καὶ οὐκ εἴληφας ἐκ χειρὸς οὐδενός οὐδὲν καὶ εἶπεν Σαμουὴλ πρὸς τὸν λαόν· μάρτυς Κύριος...».*

Καὶ τὴν ἐξομολόγησιν αὐτὴν ἔκανεν ἐνώπιον παντός ἀνθρώπου ὅχι διὰ νὰ δείξῃ τί ἐπραξεν διότι ἐγνώριζεν ὁ Σαμουὴλ ὅτι ταῦτα πάντα ποῦ ἐσκέπτετο καὶ ἐπραττε ἦταν δωρεὰ τοῦ Παντοκράτορος, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅλος ὁ κόσμος ὅτι αἱ χεῖρες του ἦσαν καθαφαί, ὅπως θέλει ὁ Κύριος! Μάθημα ἐξαίρετον τὸ παράδειγμα τοῦ Σαμουὴλ, τὸ

ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσωμεν ἔργον ὅχι μόνον ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Καθαρὰ χέρια παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ὅταν ὁ Κύριος ἔστειλεν τοὺς μαθητὰς Του διὰ νὰ εὐαγγελίζουσιν ψυχὰς τοὺς ἔλεγεν: (Ματθ. 10.10).

«Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε, μὴ κτήσασθε χρυσὸν μηδὲ ἀργυρὸν μηδὲ χαλκὸν εἰς τὰς ζώνας ὑμῶν, μὴ πήραν εἰς ὁδόν, μηδὲ δύο χιτῶνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ράβδον...»

Αὐτὸς ὁ κανὼν τῆς ἀκτημοσύνης, ὁ τέλειος καὶ πλήρης δίδεται παρὰ τοῦ Κυρίου καὶ ἡμεῖς, οἱ ἐργάται ἐν τῷ ἀμπελῶνι ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ καὶ τῆς διακρίσεως, νὰ τὸν ἐφαρμόσωμεν.

Εὐχομαι ὁ ἅγιος Σαμουὴλ ὁ ὁποῖος ἐορτάζει σήμερον νὰ μᾶς καταυγάσῃ τὸν νοῦν, διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν ὡς θεῖον πρότυπον ἐν τῇ χριστιανικῇ μας ζωῇ. Γένοιτο.

+ ὁ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου Ἰουστίνος

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

Ε Κ Δ Ο Σ Ι Σ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500

Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 30

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Σημερινοί Καϊνισταί

Υπό τοῦ Παναγ. Μητροπ. Θεσσαλονικῆς κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ.

Ἄν ἐρωτήσῃ κανεὶς τοὺς σημερινοὺς γονεῖς καὶ ἰδίως κατὰ τὶς νυκτερινὲς ὥρες ποὺ εἶναι ὁ υἱὸς ἢ θυγατέρα σας, θὰ λάβει τὴν ἀπάντησιν δὲν γνωρίζω, δὲν ἤξεύρω. Τὸ ἴδιον θὰ συμβεῖ ἂν τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὸ ἀπευθύνουμε καὶ πρὸς τοὺς πνευματικοὺς πατέρες, ποὺ εὐρίσκονται ἢ πῶς πολιτεύονται τὰ πνευματικὰ σας παιδιά ἢ ἀπάντησις θὰ εἶναι ἢ αὐτὴ μὲ τὴν τῶν γονέων. Μήπως καὶ ἂν ἐρωτηθοῦν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι οἱ κατ' ἐξοχὴν ποιμένες τῶν προβάτων θὰ δώσουν ἄλλην ἀπόκρισιν; Ὁχι. Καὶ τοῦτο γιατί οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ποιμένων περὶ ἄλλων μεριμνοῦν καὶ τυρβάζουν ἢ ἐπαναπαύονται ἀσκοῦντες τὰ ποιμαντορικὰ τους καθήκοντα εὐρισκόμενοι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν λογικῶν προβάτων μὲ κάποια ἐγκύκλιο ἢ κάποια ἐπιστολὴ ἢ μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι ἢ τὸ πολὺ μὲ μιὰ ἐπίσκεψιν ἀστραπὴ κατὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ ναοῦ κάποιας ἐνορίας ἢ γιὰ κάποιο ἄλλο γεγονός ποὺ τοὺς ἐξαναγκάζει νὰ βρεθοῦν ἔστω καὶ μὴ θέλοντες εἰς τὴν Θεόθεν κληρωθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἐπαρχίαν. Ποὺ περιπλανῶνται ἢ ποὺ καὶ ποίους συναναστρέφονται τὰ πρόβατά σας πρέπει νὰ ἀπαντήσετε - ἂν εἰσθε εἰλικρινεῖς - ὅτι δὲν γνωρίζομεν, ἀλλὰ οὔτε καὶ μᾶς ἐνδιαφέρει.

Αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν ἔδωσε καὶ ὁ Κάιν εἰς τὸν Θεὸν ὅταν τὸν ρώτησε «Ποῦ ἐστὶν Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου»; Μάλιστα δὲ μὲ περισσότερην θρασύτητα πρόσθεσε τὸ «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμί ἐγώ».

Ἡ ἀδελφοκτονία τὴν ὁποῖαν διέπραξε ὁ Κάιν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἄλαλον. Ἀφοῦ Κάιν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶσαι φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἐπιστάτης αὐτοῦ γιατί γίνεσαι ὁ φονέας αὐτοῦ; Ἀλλὰ ὅπως ἔγραψα, καὶ πῶς πάνω, ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του ὁ Κάιν ἔνεκα τῆς φρικτῆς καὶ ἀπαισίας ἀδελφοκτονίας εἶπε μὲ αὐθάδεια: «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμί ἐγώ». Ἀλλὰ ἐσεῖς ὦ γονεῖς, γιὰ τοὺς υἱοὺς ἢ τίς θυγατέρες σας, ἐσεῖς ὦ πνευματικοὶ πατέρες γιὰ τὰ πνευματικὰ σας παιδιά, ἐσεῖς ὦ ἱερεῖς

γιὰ τοὺς ἐνορίτας σας καὶ ἐσεῖς ὦ Ἐπίσκοποι γιὰ τοὺς Ἐπαρχιώτας σας δὲν μπορεῖτε καὶ δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα οὔτε κἀν νὰ σκεφθῆτε ἢ πόσον μᾶλλον νὰ πῆτε μήπως εἶμαι φύλακας τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγατέρας μου ἢ τοῦ πνευματικοῦ μου παιδιοῦ ἢ τοῦ ἐνορίτου ἢ τοῦ ἐπαρχιώτου μου. Πολλὰ ναὶ μπορῶ νὰ ἀπευθύνω στοὺς γονεῖς κατὰ κύριον λόγον διότι εἶναι οἱ γεννήτορες καὶ ἔχουν αὐξημένη τὴν ὑποχρέωσιν ἀπέναντι στὰ παιδιά τους ἐπίσης καὶ στοὺς πνευματικοὺς πατέρες καὶ τοὺς ἐπισκόπους ποὺ σὲ αὐτοὺς ὀφείλεται ἡ ἀναγέννησις τῶν ἀνθρώπων.

Μάλιστα πατέρα καὶ μητέρα μάλιστα ἐπίσκοπε καὶ ἱερέα ἐσὺ εἶσαι ὁ ἐπιστάτης, ἐσὺ εἶσαι ὁ φύλακας καὶ ὁ κηδεμόνας καὶ ἐπιμελητὴς τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατέρας, εἴτε ὡς γεννήτορες εἴτε ὡς πνευματικὸς πατέρας. Δὲν μπορεῖς ἐπομένως νὰ δικαιολογήσῃς τὴν ἀμέλειά σου καὶ νὰ εἰπῇς οὔτε τὰ λόγια τοῦ Καὶν διότι γίνεσαι χειρότερος ἐκείνου καὶ πῶς κατακριτέος. Ἴσως ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς ἢ πνευματικοὺς γονεῖς ἀποκριθοῦν καὶ ἀντιλέξουν ὅτι τὰ γραφόμενα εἶναι πολὺ σκληρὰ ὁ Κάιν θὰ εἶπουν ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐμεῖς τί πράξαμε καὶ μᾶς ὀνομάζεις Καῖν;

Ἄχ... νὰ δώσω ἀπάντησιν στὴν τόσον πρόχειρη δικαιολογία; ναὶ καὶ ἐσὺ ὁ γονεὺς καὶ ὁ πνευματικὸς καὶ Ἐπίσκοπος πολλὰς φορὲς γίνεσαι φονοκτονεὺς τοῦ παιδιοῦ σου, καὶ ἰδιαίτερως ἐσὺ ὁ πνευματικὸς καὶ Ἐπίσκοπος τὸν εἰς τὴν πνευματικὴν σου καθοδήγησιν παραδεδομένου Χριστιανοῦ προξενεῖς διὰ τοῦ τρόπου σου πνευματικὴν νέκρωσιν ποὺ εἶναι ἀσύγκριτα πῶς χαλεπὴ καὶ πῶς ἐπώδυνη ἀπὸ τὸν σωματικὸ θάνατο. Ἐσὺ ὁ πνευματικὸς καὶ Ἐπίσκοπος δίδεις τίς ἀφορμὰς καὶ σκανδαλίζεις τὰ πνευματικὰ σου παιδιά ἢ μὲ τὴν πολιτείαν σου ἢ μὲ τίς κακὰς συμβουλὰς σου καὶ πολλὰς φορὲς μὲ τίς ἄκριτες ἐνέργειές σου ποὺ προξενοῦν τὸν θάνατον ὅχι σὲ ἓνα Ἄβελ ἀλλὰ σὲ πάρα πολλοὺς καὶ ὅπως ἔγραφα πῶς πάνω ὁ θάνατος ὁ ψυχικὸς εἶναι θάνατος αἰώνιος

διότι ἅπαξ διὰ παντὸς ἡ ψυχὴ γίνεται δούλη τῆς ἁμαρτίας χωρὶς μεταμέλεια. Ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι θάνατος αἰώνιος, θάνατος χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως.

Ὅταν ὁ Κάιν φόνευε τὸν ἀδελφὸν του ἀνοίξε τὸ στόμα της ἡ γῆ τώρα ποῦ ἐσὺ ὁ πνευματικὸς πατέρας δολοφονεῖς μὲ τὸν δικὸ σου τρόπο τὰ πνευματικὰ σου παιδιὰ ἀνοίγη τὸ στόμα του ὁ Ἄδης.

Ἄν τότε ὁ Θεὸς ἀκουσε τὴν φωνὴν τοῦ αἵματος τοῦ Ἀβελ ἀπὸ τὴν γῆν σήμερα ἀκούει μυριόστομη τὴν φωνὴν τῶν παιδιῶν σου τῶν πνευματικῶν ὄχι ἀπὸ τὴν γῆν ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ὑποχθόνια τοῦ ἄδου, ἀπὸ τὴν γεέννα τῆς φωτιᾶς, ἀπὸ τὰ τάρταρα τῆς κολάσεως, ἀπὸ τὸν σκώληκα τὸν ἀκοίμητο, ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ τριξίματος τῶν ὀδόντων καὶ τοὺς ἀκατάπαυστους στεναγμούς καὶ θρήνους τοὺς γοερούς τῶν ἀθεραπεύτων καὶ δολοφονημένων πνευματικῶν σου τέκνων, τῶν ψυχῶν, ἐκείνων ποὺ πέθαναν γιὰ πάντα χωρὶς καμιά ἐλπίδα.

Λοιπὸν ὅλοι μαζὺ γονεῖς, πατέρες πνευματικοί, ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι ποιμένες ψυχῶν ὥς ἀνοίξουμε τὰ πνευματικὰ μας ὦτα καὶ νὰ ἀκούσωμεν τὴν φοβεροτάτην φωνὴ τῆς κολασμένης ψυχῆς ἡ ὁποία γιὰ ὅλους μας εἶναι τόσο φοβερὴ καὶ προκατασκευάζει καὶ γιὰ μᾶς στεναγμούς, φλογώσεις, δάκρυα, τριγμούς, φωτιές καὶ πολλὰς ἄλλες τιμωρίες εἰς τὴν αἰώνια κόλασι. Κατηραμένοι γονεῖς, κατηραμένοι διδασκαλοὶ, κατηραμένοι ἐπίσκοποι καὶ ποιμένες πνευματικοὶ οἱ δῆθεν φύλακες καὶ ἐπιστάτες καὶ ὁδηγοὶ τῶν ψυχῶν μας. Ἐσεῖς ποῦ γίνετε πρόξεναι τῆς αἰωνίας τιμωρίας μας μὲ τὸ δικὸ σας κακὸ παράδειγμα μὲ τὴν ραθυμία, τὴν ἀμέλεια, τὴν ἀμερηνησίαν σας καὶ πρὸ παντὸς μὲ τὴν ἀποκλισίν σας ἀπὸ τὴν ὀρθὴν πίστι, ἐσεῖς ποῦ γίνετε ἐπιζήμιοι, ὀλέθριοι, φθορεῖς καὶ λυμεῶνες ἰδιαζόντως ἐπιβλαβεῖς, **ΙΔΟΥ ΠΟΥ ΜΑΣ ΩΔΗΓΗΣΑΤΕ.**

Τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ ἐπαναλαμβάνονται καὶ πάλιν «Καὶν ποῦ ἐστίν Ἀβελ ὁ ἀδελφὸς σου».

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΣ

Τὶ κρίμα νὰ ἀγνοοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀρνητάς αὐταὶ αἱ θεῖαι μορφαὶ τῶν ἁγίων ἐνδόξων Ἀποστόλων καὶ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν οἱ πρωτοκορυφαῖοι Πέτρος καὶ Παῦλος! Καὶ ἂν πρόκειται διὰ διαβασμένους μέχρι καὶ Ἐπιστήμονας ἡ λύπη καθίσταται ὀδυνηρότερη, γιὰτὶ φόρτωσαν τὸ μυαλὸ τοὺς μὲ χίλιες δυὸ ἄχρηστες ἐννοιες - δῆθεν ἐπιστημονικὲς γιὰ τίς ὁποῖες καυχῶνται καὶ «ἐναβρύνονται», ἀλλὰ ὅταν τοὺς μιλᾷς γιὰ τὸ ἔργον αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων εἶναι νήπια, ἢ ἡ γνῶσις τοὺς συμβαίνει νὰ βρίσκεται σὲ βρεφικὰ στάδια, στὰ σπάργανα ἀκόμη!

Γιὰτὶ φίλοι διαβασμένοι δὲν ἀκούσατε τί ἦσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Κυρίου; Τὸ ξέρετε οἱ πλεῖστοι ἐξ ὑμῶν, ὅτι ἦσαν ἀπλοὶ ἀμόρφωτοι ψαράδες στὴν Γαλιλαία καὶ ἐφ' ὅσον, τὸ ξέρετε αὐτὸ γιὰτὶ δὲν φροντίσατε νὰ μάθετε πῶς ξεπήδησαν, μὲ τί ἐφόδια αὐτοὶ οἱ ἀμόρφωτοι Ἰουδαῖοι μπῆκαν σ' αὐτὸν τὸν χῶρον τῆς ζωῆς, καὶ κατέκτησαν τὸ Σύμπαν! Μήπως στὰ τριάντα ἢ σαράντα χρόνια σας συνέβη νὰ φύγη κανεὶς ἀπὸ τὸ χωριὸν τοῦ ἢ τὴν κωμόπολιν τοῦ ἀγροῖκος καὶ ἀμόρφωτος νὰ περιαγάγη ὀλόκληρον τὸν κόσμον καὶ νὰ καταλήξῃ νὰ γίνῃ ὄχι χρηματικὰ εὖπορος — αὐτὸ εἶναι εὐκόλο — ἀλλὰ νὰ γυρίσῃ εἰς

τὴν πατρίδα του μὲ τίτλους τιμῆς καὶ δόξης ποῦ ἀπέκτησαν αὐτοὶ οἱ Γαλιλαῖοι.

Καὶ ὥς ξεχωρίσωμεν, ἓνα ἀπ' αὐτοὺς τὸν Θ. Πέτρον. Σὲ μιὰ ἡλικία ἡ ὁποία θὰ εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ τὰ τριάντα, γιὰτὶ ἦταν παντρεμμένος, καὶ ἔριχνε ἀμέριμνος τὰ δίκτυα του στὰ νερὰ τῆς λίμνης τῆς Τιβεριαίδος, τὸν πλησιάζει ὁ Χριστὸς, μικρότερος ἀπ' αὐτὸν καὶ τοῦ λέγει: «ἄφησε τὰ δίκτυα ποῦ πιάνεις ψάρια καὶ ἔλα νὰ σὲ κάνω ἀλιεὶ ἀνθρώπων». Καὶ ὁ ἀπλὸς καὶ ἀμόρφωτος Πέτρος, ἐγκαταλείπει τὸ μικρὸ φτωχὸ του καῖκι μὲ τὰ δίκτυα καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ τοῦ πῇ: Μὰ ἅγιε ἀνθρωπέ μου πῶς θὰ ζήσῃ στὸ μέλλον ἡ γυναῖκά μου, ἡ πεθερά μου ποῦ ἔχω καὶ τρέφω καὶ ἡ ὑπόλοιπη οἰκογένειά μου; Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐξεστόμισεν στὸν Μεγάλον Ἀναμενόμενον τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ τὸν ἀκολούθησε ὑπάκουα, καὶ ἐκεῖνο τὸ βραδύ τὸν ἐφιλοξένησε μάλιστα στὸ φτωχικὸ του μὲ «πυρέσσουσιν ἐν τῷ κραββάτῳ τὴν πενθερὰν του». (Ματθ. 8, 14).

«Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν Πέτρου εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ πυρέσσουσαν καὶ ἤψατο τῆς

χειρός αὐτῆς καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός καὶ ἠγέρθη καὶ διηκόνει αὐτῷ».

καὶ ὁ Κύριος ἀφοῦ τὴν ἀνῴρθωσε θαυματουργικὰ ἄρχισε ἡ θεραπευθεῖσα πενθερὰ του νὰ κάνῃ ὅτι κάνουν ὅλες οἱ γνωστὲς γυναῖκες ὅταν ἔχουν φιλοξενούμενον.

Καὶ ἔκτοτε ὁ Πέτρος δὲν ἄφησε οὔτε λεπτὸ τὸν Κύριον τὸν ὁποῖον ἐπίστευσεν ἐκ καρδίας ὅτι εἶναι ὁ Σωτὴρ ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ λυτρωτὴς. Τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς κλήσεως τοῦ Πέτρου, ὅταν τ' ἀκούσατε, δὲν σᾶς ἔκανε ἐντύπωση νὰ προχωρήσετε νὰ μάθετε περισσότερα πράγματα; Ναί, ἔχετε δίκιο, διότι κάποιος ἄλλος τὸ πνεῦμα τῆς ἀπιστίας σᾶς σιγολέγει στ' αὐτὴ: «Ἄστα αὐτά, γιατί εἶναι ἐβραϊκὰ παραμῦθια» καὶ ἐσεῖς ἀκούτε αὐτὴν τὴν συμβουλὴ, καὶ ξεχνάτε νὰ μάθετε περισσότερα γύρω ἀπ' τὴν ὑψηλὴ κλῆσι τοῦ Θ. Πέτρου. Ἀλλὰ ἂν θέλετε, διαβάστε, ἐν συνεχείᾳ, τί ἔκανε ὁ πρωτοκορυφαῖος αὐτὸς Ἀπόστολος. Πρῶτα μέσα σ' ὅλους τοὺς μαθητάς ἔκανε πλήρην ὁμολογίαν τοῦ Κυρίου του «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Ματθ. 16.16).

καὶ ὁ Κύριος τοῦ ἀνταπήντησε: Σωστὰ Πέτρε, ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ ὁμολογία σου θὰ κτίσω τὴν Ἐκκλησίαν μου.

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ Μακάριος εἶ Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψε σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν Οὐρανοῖς».

Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω ὁμολογίαν ἀκοῦνε τὰ αὐτιά τοῦ Πέτρου ὑψιστα δόγματα τὰ ἐκφωνηθέντα παρὰ τοῦ Κυρίου ἐν τῷ Ὅρει. Θὰ θαυμάσῃ, θὰ ἐκπλαγῇ καὶ θὰ ζῇ ἐπὶ τρία ὁλοκλήρα χρόνια κοντὰ εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ, ποιοῦντα μπροστὰ στὰ μάτια ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου θαύματα καὶ νεκραναστάσεις, σὰν τὴν κόρην τοῦ Ἰακείρου, σὰν τὸν μονογενῆ υἱὸν τῆς χήρας τῆς Ναῖν, σὰν τὴν ἀνάστασιν τοῦ πλουσίου Λαζάρου ἐν Βηθανίᾳ ἐν μνημείῳ κειμένου καὶ διαλελυμένου (ὁδωδότος) θὰ δῇ τὸν Κύριον περιπατοῦντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων καὶ θὰ σπεύσῃ νὰ τὸν πλησιάσῃ, ἀλλὰ ἡ ἄβυσσος ποὺ χωρίζει τὴν θεϊκὴν ὑπόστασιν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, θὰ ἀνοίξῃ διὰ νὰ τὸν καταπιῇ «Γιατί ἐδίστασες;» Ματθ. 14.31 «Εὐθέως δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ ὀλιγόπιστε εἰς τι ἐδίστασας;» Θὰ δῇ τὰ ἐκπληκτικὰ θαύματα τοῦ Κυρίου νὰ χορταίνῃ σὲ δύο περιπτώσεις τὰ πλήθη τοῦ ἐν ἐρημίᾳ εὐρισκομένων λαοῦ σὲ πέντε

χιλιάδες καὶ τέσσερις χιλιάδες ἀντίστοιχα, μὲ περισσεύματα κλασμάτων μέσα σὲ σφυρίδες καὶ κοφίνια.

Θὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου πῶς αὐτὸς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου θὰ ἀκούσῃ πῶς Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς. Ἰωάν. 16.51 «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς».

Θὰ ἀκούσῃ ὅτι προτοῦ ὁ «Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμὶ» Ἰωάν. 8.58 «Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμὶ» καὶ, πολλὰ ἄλλα ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς. Καὶ ὅμως αὐτὸς ὁ Πέτρος ὁ διάσημος ὁμολογητὴς πρὸ μιᾶς παιδείας (δουλείας) ἠρνήθη τὸν Κύριόν του. Ματθ. 26.69. «Καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη λέγουσα καὶ ἐσύ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου» ὁ δὲ ἠρνήσατο ἐμπροσθεν αὐτῶν πάντων λέγων οὐκ οἶδα τί λέγεις. Ἀλλὰ κλαύσας ὁ Πέτρος πικρῶς γι' αὐτὴν τὴν ἄρνησιν ἀπέπλυνε τὸ ἐγκλημά του. Αὐτὸ τὸ ξέρετε, ἀλλὰ δὲν ξέρετε ἐκεῖνο μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος, ὅτι τὸν ξέπλυνε, ἐπὶ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἄρνησιν καὶ τὸν ὀρίζει νὰ γίνῃ Ποιμὴν τῶν προβάτων του!

Μὲ τέτοια ἐφόδια ὁ Θ. Πέτρος ξεκινᾷ γιὰ νὰ γίνῃ ἀλιεὺς ἀνθρώπων, ἐνισχυμένος πλέον ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Παρακλήτου. καὶ αὐτὸς ὁ ψαρῆς ὁ ἀγροῖκος γίνεται πάνσοφος καὶ σὲ μιὰ ὥρα μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν ψαρεύει τρεῖς χιλιάδες πιστοὺς καὶ τοὺς βαπτίζει. Εἶναι πάντοτε ὁ πρῶτος καὶ δικαίως ἀπεκλήθη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς Πρωτοκορυφαῖος. Ἀκολούθησε τὸν Κύριόν του εἰς ὅλα καὶ τοῦ χάρισε ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ δίδει στοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι ἀφιερωμένοι σ' Αὐτόν. Δὲν τοῦ ἔλειψε τοῦ Πέτρου τίποτα ἀπὸ τὴν θαυματουργίαν ποὺ ἐπέτελεσε ὁ Κύριος. Ἀπὸ τὰ θαυματουργικὰ του χέρια ἀνίσταται ἐν Ἰόππῃ ἡ Ταβιθά, ποὺ εἶχε ἀποθάνει, ἀπὸ τὰ χέρια του ἀνορθώθῃ ὁ χωλὸς ἐκ γενετῆς «Αἰνέα ἰᾶται σὲ ὁ Χριστὸς. Πράξ. 9.34 (Αἰνέα, ἰᾶται σὲ Ἰησοῦς ὁ Χριστός).

Βαδίζει πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην καὶ παρίσταται καὶ ἀπολογεῖται ἐνώπιον τοῦ Νέρωνος, διὰ νὰ τύχῃ

τῆς ὑψίστης τιμῆς νὰ σταυρωθῇ ὅπως ὁ Κύριός του, ἀλλὰ μὲ τὴν παράκλησίν του νὰ σταυρωθῇ ἀνάποδα. Τέτοιαν θεῖαν ὑψηλὴν μορφήν πῶς δὲν θελήσατε νὰ τὴν διαβάσετε; Πάρτε τὸν κόπον νὰ διαβάσετε τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ θὰ πεισθῇτε, ὅταν θελήσετε ἐν ἀπλότῃ καρδίᾳ, ἀφοῦ τὸν παρακαλέσετε νὰ σᾶς χάρισῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸν Παράδεισον ἐφ' ὅσον σ' αὐτὸν καὶ στοὺς διαδόχους του

ἔχει δοθεῖ ἡ ἐντολή νὰ λύουν καὶ νὰ δένουν ἁμαρτήματα. Ματθ. 16.19 «Ὁ ἐὰν λύσης ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς Οὐρανοῖς».

Μάθετε πῶς τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον εἶναι ὑπαγόρευμα τοῦ Θ. Πέτρου. Ἄπλό, λιτό, σύντομο ἀλλὰ πάνσοφο. Αἱ καθολικαὶ Α' καὶ Β' ἐπιστολαὶ τοῦ εἶναι πρότυπα γλωσσικῆς καὶ ἀνωτάτης φιλοσοφικῆς ὑφῆς. Καὶ θὰ εὐχαριστηθῇτε διαβάζοντας διότι ὄντως, ὁ πιὸ διανοούμενος καὶ ἄριστος ἐπιστήμων ὡχριά μπροστὰ τοῦ. Ἀλλά, λόγῳ χώρου ὡς σταματήσωμεν σ' αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα καὶ νὰ στρέψωμεν τὰ γραφόμενά μας πρὸς τὸν ἕτερον τῶν πρωτοκορυφαίων Θ. Παῦλον.

Γι' αὐτὸν μιλοῦν οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ τὸν ἀπογυμνώνουν ἀπὸ τὴν θεϊαν τοῦ κλῆσιν καὶ τὸν τοποθετοῦν σὲ κοινωνικὰ πλαίσια. Τὸν θαυμάζουν, τὸν ἐπαινοῦν ἀλλὰ τὸν ἀπογυμνώνουν ἀπὸ τὴν χάριν ποῦ πῆρε ἀπὸ τὸν Οὐρανόν! Ἀγνοοῦν ἢ θέλουν νὰ ἀγνοοῦν τό: Σαοῦλ-Σαοῦλ τί με διώκεις, σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν ποῦ τοῦ εἶπε ὁ Θεὸς «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ἰησοῦς ὃν σύ διώκεις». Μά, βγάζοντας ἀπὸ τὸν Θ. Παῦλον αὐτὴν τὴν θεϊαν κλῆσιν τὸν κάνεις κοινωνικὸν μόνον παράγοντα, ἔστω καὶ διάσημον ποῦ ἀνέγραψε ἡ ἱστορία. Ὅμως αὐτὸς εἶναι «σκεῦος ἐκλογῆς» τοῦ Ἰησοῦ διότι Αὐτὸν καταδίωκε ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ἤθελε νὰ ἐκριζώσῃ ἀπὸ τὴν πατρίαν Ἰουδαϊκὴν παράδοσιν τὸν «Ἰησοῦ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ» ποῦ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἐπλήθυναν, σὰν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Καὶ ἐνόμιζε ὅτι καταδιώκει τὸν ἐπαναστάτην καὶ τὸν πλάνον Ἰησοῦν καὶ τοὺς ὑπηκόους τοῦ. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως, γιατί ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς εἶναι πολὺ σκληρὸν νὰ κτυπᾷς τὰ πόδια σου εἰς τὰ ἀγκάθια.

Καὶ ἄκουσε τὴν φωνὴν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ «μετεστράφη». Ἀπὸ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς τοῦ, ἐβαπτίσθη καὶ καθίσταται ἐνθερμὸς ὑποστηρικτὴς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ πρῶν διώκτης καυχᾶται γιὰ τὴν οὐράνιον κλῆσιν τοῦ, ἀλλὰ παράλληλα λυπᾶται γιὰ τὸ κακὸ ποῦ προξένησε στὸν Κύριόν τοῦ. Δὲν ξεχνᾷ τὴν ντροπὴν ποῦ παρίσταται στὸν λιθοβολισμόν τοῦ Στεφάνου καὶ δὲν ἀποσιωπᾷ τὸ ὕψιστον γεγονὸς ὅτι «χάριτι εἰ σεσωσμένος». Ἐφεσ. 2.6 «χάριτι ἐστὲ σεσωσμένοι». Καλεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐκτρωμα καὶ ἐσχάτον τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγεται Ἀπόστολος, παρ' ὅλον τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ὑστέρησε εἰς τίποτα ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους. Ἀναγκάζεται νὰ ἀναφέρῃ ὀλίγα ἀπ' αὐτὰ ποῦ ὑπέστη Α' Κορ. 15.9 «Ἐγὼ γὰρ εἰμὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν

Ἀποστόλων ὡς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος διότι ἐδῶξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» καὶ σ' ἄλλην ἐπιστολὴν τοῦ Β' Κορινθ. 11.23 ἐπιλέγει σὲ στιγμὰς ἀπολογίας τοῦ. «Διάκονοι Χριστοῦ εἰσὶ; παραφρονῶν λαλῶ ὑπὲρ ἐγὼ ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις». Καὶ αὐτὸ τὸ σκεῦος ἐκλογῆς ἠγρύπνισε, ἐρραβδίσθη, ἐδιώχθη καὶ ἐθανατώθη, ἀλλ' ὅμως ἀπὸ τὴν σκιάν τοῦ καὶ τοῦ «χρωτὸς» τοῦ ἐσώζοντο οἱ πολλοὶ. Ἀνέστησεν νεκροῦς, ὅπως τὸν Εὐτυχὸν εἰς τὴν Τρωάδα ποῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὴν θυρίδα (παράθυρον) καὶ ἐσύρθη νεκρὸς. Πράξ. 20.9 «Καθήμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὐτυχὸς ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγόμενου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλείον, κατανεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστεγού κάτω καὶ ἤρθη νεκρὸς».

Οἱ βηματισμοὶ τοῦ, ἀνὰ τὸν τότε γνωστὸν κόσμον εἶναι μοναδικοί, πλέον ἀπὸ τρεῖς φορές, φέρεται, ὅτι περιηγήθη τὸν τότε γνωστὸν κόσμον καὶ τὸν εὐηγέλισε. Ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸν συνάνθρωπόν τοῦ εἶναι μοναδική. Ὁ Παῦλος ἀναφωνεῖ τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ ἢ τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; (Β' Κοριν. 11.29).

«Τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ, τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι»;

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες, χρωστᾶμε πολλὰ εἰς τὸν Θ. Παῦλον ὁ ὁποῖος ὥργωσε τὸν Ἑλλαδικὸν χώρον καὶ ἐκρήμνισε τὸ δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου. Ὁ Παῦλος ἐξεχριστιάνισε τοὺς Ἀθηναίους μὲ πρῶτον αἷμα τὸν Διονύσιον τὸν Ἀρεοπαγίτην καὶ τὸν Ἱερόθεον Α' Ἐπίσκοπον τῶν Ἀθηνῶν. Εὐτυχῶς ποῦ τὸ κοινωνικὸν ἔργον τοῦ τὸ πιστευέτε, γιατί εἶναι ἀναμφίβολα ἡ ἀνυποχώρητη θέσις τοῦ Παύλου ἐναντίον πρὸς τὴν πληγὴν τῆς ἀρχαιότητος τῆς δουλοπαροικίας, ὅπως γράφει πρὸς τοὺς Γαλάτας 3.29. «Οὐκ ἐνὶ Ἰουδαίῳ, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔστι δοῦλος ἢ ἐλεύθερος «οὐκ ἐνὶ ἄρρεν καὶ θῆλυ πάντες γάρ ὑμεῖς εἰς ἑστὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». Ἡ τὸ ἄλλο ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην ὁ Παῦλος κηρύσσεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν πλεονεκτοῦντες καὶ μειονεκτοῦντες εἰς τὰ οἰκονομικὰ ἀγαθὰ ὡς ἀναφέρει πρὸς Β' Κορινθίους 8.13—16) «Τὸ ὑμῶν περισσεύμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα, ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περισσεύμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης καθὼς γέγραπται ὁ τὸ πολὺ οὐκ ἐπλεόνασε καὶ τὸ ὀλίγον οὐκ ἠλαττώνησε».

Ὡς πρὸς δὲ τὴν κοινωνικὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν

άλληλεγγύην πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ὁ ἴδιος μεταφέρει τὴν Λογίαν (Εἰσφοράν) πρὸς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας Ἰουδαίους διὰ νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ. Γεμάτος ἀπὸ ἔργα καὶ φιλανθρωπίαν ἀλλὰ καὶ θαύματα ποὺ ἐπετέλεσαν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

Πρεσβύτης πλέον, ὁδεύει πρὸς τὴν Ρώμην ἀπ' ὅπου γράφει πρὸς τὴν μαθητὴν του Τιμόθεον ὅτι ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε καὶ προχωρεῖ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀμίμητον τὴν πίστιν τετήρηκα τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσamai, νῦν δὲ ἀπόκειται με ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος.

2. Τιμ. 4.7.

«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσamai, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης Στέφανος ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής».

Μᾶς παρέδωσε ὁ Θ. Παῦλος τὰς δεκατέσσερες ὁγκώδεις ἐπιστολάς του, ἔργα μνημειώδη πίστεως καὶ κοινωνικῆς προνοίας με κυριαρχοῦν ὄνομα, τὸ ὑπὲρ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Γαλάτ. 2.20 «Ὡς δὲ οὐκέτι ἐγὼ ζῇ δὲ ἐν εἰμὶ Χριστός».

Καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα του εἰς χεῖρας, τῶν δημίων του ἐν Ρώμῃ, ἀποκεφαλισθείς διὰ τὴν πίστιν Ἐκεῖνου ποὺ ἠκολούθησεν καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποῦ ἐκαμεν σημεῖα καὶ τέρατα.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου οὓς ἄς παρακαλέσωμεν ἐκ μέσης καρδίας νὰ μᾶς ἐνισχύουν ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ εἶναι πρεσβευταὶ τῶν

ψυχῶν ἡμῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἐν τῇ θεῇ Παλιγγενεσίᾳ.

Κλείνοντας ἄς δοῦμε τί μᾶς λέγει εἰς τὴν ΚΗ ὁμιλίαν του ὁ Θ. πατὴρ ἡμῶν Γρηγόριος Παλαμᾶς.

Διὰ τὸν Πέτρον: «Τρίς ἐρωτᾷ, ἵνα καὶ τρίς ἀποκρινάμενος τὴν καλὴν ὁμολογίαν ὁμολογήσῃ καὶ διὰ τοῦ τριπτοῦ τῆς ὁμολογίας τὸ τριπτόν τῆς ἀρνήσεως ἐξιάσῃται (θεραπεύσῃ).

Διὰ τὸν Παῦλον: «Ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ μὴ μόνον τὰ παρόντα σκύβαλα ἠγήσατο πάντα καὶ τὰ μέλλοντα δευτέρα τίθεται συγκρίνων πρὸς Αὐτὸν».

Καὶ διὰ τοὺς δύο Πρωτοκορυφαίους:

«Ὁρᾶτε Πέτρου καὶ Παύλου, τὸ περιφανές καὶ ὁμότιμον ὄσον, καὶ ὡς ὑπ' ἀμφοτέρων ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία βαστάζεται. Διὰ τοῦτο καὶ αὕτη μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀμφοτέροις νέμει τιμὴν, ὁμολίμους ἀλλήλοις συνεορτάζουσα σήμερον».

Καὶ μετὰ τὴν κατακεκρωμένην γνώμην αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ πατρός που διευρύνει καὶ φωτίζει κάθε καλοπροαίρετον ἀναγνώστην, ἄς κλείσωμεν τὰ περὶ Θ. Πέτρου καὶ Παύλου γραφόμενα πρὸς δόξαν τῆς Παναγίας Τριάδος.

ΧΡ: Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

Ἀστέρες Πολύφωτοι Ἁγιος Μάρτυς Καλλίνικος

«Ἔως τὸ φῶς ἔχετε πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτός γένησθε» (Ἰωάν. 12.36).

Τὸ ὄνομα Καλλίνικος, γνωστὸν μόνον παρὰ τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς Ἱερεῦσι τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ποὺ οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ Πνεύματος, ἐθεώρησε ἡ στήλη αὐτὴ σκόπιμον νὰ χαράξῃ ὀλίγας γραμμάς γι' αὐτόν, τὸν ἀδάμαντα ἐν τοῖς μαρτυρολογίαις, καὶ νὰ τὸν καταγράψῃ μεταξὺ τῶν πολυφώτων ἀστέρων, διότι μερικαὶ ἅγιοι συγκυρίαι τὸν φέρουν εἰς τὸ προσκήνιον.

Ἐορτάζει τὴν 29ην Ἰουλίου, ἐορτὴν, δευτέραν μετὰ τὴν Ἁγίαν Εἰρήνην Χρυσοβαλάντου, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐγκαταλείπει κανεὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸν βίον αὐτοῦ τοῦ μάρτυρος, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα του, νέος, στήν ὄψιν καὶ «πεπυρακτωμένος» γιὰ τὴν ζέουσαν πίστιν του! Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς ἀπ' αὐτὴν τὴν ἡρωϊκὴν μορφήν ποὺ ἐμφανίζεται ἐν τῷ Νέφει τῶν μαρτύρων. Ἀνετράφη εἰς τὰ μέρη τῆς Κιλικίας καὶ κατέφυγε εἰς τὴν Ἀγκυραν τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς, τὴν γνωστὴν μας γιὰ τοὺς ἀγῶνας ποὺ ἔκανε ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς

μετὰ τῶν ἀθέων Μωαμεθανῶν, ἀλλὰ ἰδιαίτερα κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ ἦταν Ἑλληνικὴ ἐπικράτεια γνωστὴ γιὰ τὸν ὑλικὸν καὶ πνευματικὸν τῆς πλοῦτον.

Λέγω ἀνωτέρω πνευματικὸν τῆς πλοῦτον, διότι πολλοὶ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἀπ' αὐτὴν τὴν πολυπληθῆ καὶ ὡραίαν πόλιν ποὺ τώρα κατέστη πρωτεύουσα τῆς Τουρκίας, κρίμασιν οἷς οἶδε ὁ Θεὸς, λόγῳ τῶν ἀνομιῶν μας. Τί κρίμα ὅλες οἱ ἐπάλξεις τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως νὰ βρίσκωνται εἰς χεῖρας ἀνόμων! Φοβερόν.

Ὁ ἅγιος Καλλίνικος, κατὰ τὸν βιογράφων του, νέος καὶ πολὺ γνωστικὸς καὶ λόγιος, ποὺ μὲ τὴν γλυκύτητα τῶν λόγων του ἔσυρε τὸν καλοπροαίρετον ἄνθρωπον εἰς σωτηρίαν, σὰν ἄλλος μαγνήτης ποὺ ἐλκύει τὸν σίδηρον. Χαραismaτοῦχος αὐτὸς μ' ὅλες τίς χάρες τοῦ ἁγίου Πνεύματος κατετρόπωσε τὴν εἰδωλωλατρείαν καὶ ἐπέσυρε τὴν μὴνιν τοῦ φιλοχρύσου ἄρχοντος Σακερδῶνος, ὁ ὁποῖος τὸν φώναζε διὰ νὰ τὸν νουθετήσῃ ν' ἀλλάξῃ γραμμὴν καὶ νὰ παύσῃ νὰ κηρύσσῃ τὸν «κακοθάνατον» Ἰησοῦν καὶ νὰ θυσιάσῃ εἰς τοὺς θεοὺς, οἱ ὅποιοι μᾶς δίδουν, ὅλα τὰ καλὰ καὶ μᾶς εὐεργετοῦν, καὶ νὰ ἀφήσῃ αὐτὴν τὴν πλάνην μὲ τὰς φλυαρίας του.

Ἄλλ' ὁ ἅγιος μὲ πραότητα καὶ ταπεινῶσιν εἶπε:

«Ὡς δοῦλος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ὅστις εἶναι ἡ δύναμις μου, ὁ πλοῦτος μου καὶ τὸ καύχημά μου ἀγωνίζομαι νὰ φυλάξω τὸν ἑαυτὸν μου ἀμέτοχον ἀπὸ τὴν θανάσιμον βλάβην τῆς εἰδωλωλατρίας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ποθῶ καὶ κοπιᾶζω νὰ ἐπιστρέψω τοὺς πεπλανημένους εἰς τὴν χριστιανικὴν εὐσέβειαν».

Τότε τὸν ἠπέιλησε ὁ ἄρχων διὰ σκληροῦ θανάτου καὶ παντοίων δεινῶν, ἀλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Καλλινίκου:

«Μὴν ἀμελήσεις οὐδὲ στιμὴν ἀλλὰ ταχέως ἐτοίμασε ὅλα τὰ κολαστήρια ὄργανα ποὺ ἔχεις εἰς τὴν διάθεσίν σου».

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενο τῆς ζεοῦσης πίστεως δὲν ὀργησε ὁ Σακερδῶν νὰ ἐφαρμώσῃ ὅλα τὰ σατανικὰ σύνεργα τοῦ μαρτυρίου του· ἀλλ' αὐτὰ στάθηκαν ἀνίσχυρα νὰ κάμψουν τὴν εὐψυχίαν τοῦ μάρτυρος ὁ ὁποῖος ἐδέχετο τὰς πληγὰς, τὸσον ἄφοβα σὰν ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖνος ὁ τιμω-

ρούμενος καὶ ἠὺχαρίστη τὸν Θεόν, ποὺ ἠξιώθη τοιαύτης τιμῆς καὶ δόξης.

Τὸ μαρτύριον νὰ τὸν καταξοσκίσουν μὲ σιδηροῦς ὄνυχας, σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον, τὸν ἀφῆσεν ἀδιάφορον καὶ ἔδινεν τὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας, ὅτι ἦτο φτιαγμένος μὲ φύσιν λιθίνην καὶ ὄχι σαρκίνην, ὅπως χαρακτηριστικὰ ἀναφέρει ὁ ἁγιογράφος, ἀποκαλῶν, ὁ ἅγιος τὸν τύραννον μωρὸν καὶ ἀσύνητον διότι δὲν ἠδύνατο νὰ νικήσῃ ἓνα γυμνὸν καὶ ἀοπλὸν ἄνθρωπον.

Τότε ἐξεμάνη ὁ Σακερδῶν καὶ διέταξε νὰ τοῦ βάλουν σιδηρὰ ὑποδήματα μὲ αἰχμηρὰ καὶ ὀξύτατα καρφιά, καὶ μ' αὐτὰ νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα σταδίων μέχρι Γάγγρας. «Καὶ κρηπίσι σιδηραῖς, ὀρθοῦς ἐχούσας ἤλους κελεύεται τρέχειν» ὑπὸ τὸν φεβερὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου καὶ εἰς τόπον, παντελῶς ἄνυδρον. Καὶ ὁ μὲν ἅγιος ὑφίστατο τὸ μαρτύριον χαίρων καὶ δοξάζων τὸν Θεόν οἱ δὲ ὑπηρετῶντες οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐκτελέσουν τὴν ἐντολήν, ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν ὡς ἄψυχοι, μὴ ἔχοντες σταγόνα ὕδατος. Τότε ὁ μακαριστὸς ἅγιος Καλλίνικος εἰδὼν τὸ οἰκτρὸν θέαμα ἀνθρώπων ἀποθνήσκόντων ἐκ δίψης ἐλυπήθη, καὶ συμπαθέστατος καὶ ἀμνησίκακος ὦν ἐδεήθη τοῦ Ἰησοῦ τοῦ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ποτίσῃ τοὺς διψῶντας, ὅπως ἐπότισε τοὺς ἐν ἐρήμῳ Ἑβραίους. Καὶ, ὦ τοῦ θαύματος! Ἐξῆλθεν ἀπὸ μίαν πέτραν ὕδωρ ποτάμιον καὶ ἐπότισε τοὺς ἀποθνήσκοντας δημίους του! Ἡ πηγὴ αὕτη παρέμεινεν μέχρι τοῦ χρόνου ποὺ ἐγράφετο ἡ ἱερὰ ἱστορία ὡς «βρύσις τοῦ Καλλινίκου μάρτυρος». Ὡ, βάθος ἀγάπης καὶ ἐγκαρτερήσεως, ποὺ πλησιάζει τὰ ὅρια τοῦ Κυρίου του· «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι».

Καὶ ὁ μὲν μάρτυς ἐτελειώθη βληθεὶς ἐν τῇ καμίνῳ ὅπου χαίρων ἀγαλλόμενος καὶ δοξάζων τὸν Θεόν παρέδωκεν τὴν μακαρίαν ψυχὴν του εἰς χεῖρας τοῦ Δεσπότη, ἡμεῖς δὲ ἐντρυφῶντες εἰς τὰ τοῦ μαρτυρίου του, ἅς ἀξιοθωῦμε νὰ ὀπλισθῶμε μὲ θάρρος διὰ νὰ πολεμήσωμεν τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθροὺς μας, μὲ παρρησίαν καὶ γενναῖον φρόνημα, ἐν ταυτῇ δὲ ἀπαλύνοντες τὴν καρδίαν μας μὲ τὴν θείαν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν κεκοσμημένος ὁ Θ. Καλλίνικος.

Στὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τὸν ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Καλλίνικον, Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὁ ὁποῖος ἐορτάζει τὴν 23ην Αὐγούστου καὶ ὁποῖος ἤκμασε τὸ 685 μ.Χ. Πολλὰ ἔχομεν νὰ διδαχθῶμεν.

Ἀρχιερεῖς Πανάξιοι

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπε Ἀρχιερεὺς, δσιος, ἀκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν...» (Ἑβρ. Ζ' ΚΣΤ').

Τὸ ἔτος 777, ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ὁ αἰόδιμος Πατριάρχης Κων/λεως Παῦλος, ἦτο δὲ Αὐτοκράτειρα ἡ εὐσεβεστάτη Εἰρήνη, ἔχουσα καὶ τὸν ἀνῆλικον υἱὸν της Κων/νον συμβασιλεύοντα, ἐζητοῦσαν δὲ νὰ καταστήσουν Πατριάρχην, ἱκανὸν καὶ ἄξιον, καί... «Συναγαγοῦσα ἡ Βασίλισσα Εἰρήνη πάντα τὸν λαὸν, εἶπεν πρὸς αὐτοὺς. «Γνωρίζετε ἀδελφοί, ὅτι πρέπει νὰ φροντίσωμεν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ ποιμάνῃ καὶ ἡμᾶς, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, νὰ στηρίξῃ μὲ λόγους διδασκαλικούς», καὶ πάντες εἶπον ὁμοφώνως, ὅτι δὲν ὑπάρχει καλῦτερος ἀπὸ τὸν Ταράσιον τὸν Ἀσηκκρήτην, ἡ Βασίλισσα εἶπεν πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἡμεῖς αὐτὸν θέλομεν, ἀλλ' αὐτὸς ἀπειθεῖ καὶ ὥς μᾶς εἶπει τὴν αἰτίαν, διατὶ δὲν δέχεται τὴν ψῆφον τῆς Βασιλίσσης καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ, ὁ δὲ Ταράσιος ἀπελογήθη εἰς τὸν λαὸν λέγων.

«Οἱ Βασιλεῖς μας, οἱ τῆς ἀμωμῆτου πίστεώς μας φύλακες καὶ ζηλωταί, οἱ πάντα πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἀρέσκειαν ποιοῦντες, τὸ συμφέρον ἡμῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιμελοῦντες καὶ μεριμνοῦντες, καὶ διανοηθέντες νὰ προχειρίσουν, εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ταύτην πόλιν Ἀρχιερέα, ὁ εὐσεβεὺς νοῦς των ἐμὲ ἐσκέφθη, καὶ ἐπρόσταξαν νὰ μοῦ φανερώσουν τὸ θέλημά τους, ἀλλ' ἐγὼ νομίζων τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον ἡρνήθην, διότι δὲν δύναμαι νὰ βαστάσω τὸ ζυγὸν τοῦ φορτίου, οὐδὲ νὰ τὸν ὑποφέρω, ἐπρόσταξαν δὲ νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν των, διότι καὶ σεῖς συμφωνεῖτε μὲ τὸ θέλημα τῶν Βασιλέων.

Καὶ τώρα ὅσοι φοβεῖσθε τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες αὐτὸν πάντοτε εἰς τὰς καρδίας σας, οἱ ἔχοντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, Χριστιανοί, ἀκούσατε μικρὸν λόγον ἀπολογίας, παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐτελοῦς, καὶ ὅτι ἀπελογήθην εἰς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους Βασιλεῖς μας, ἀπολογοῦμαι καὶ ἐνώπιόν σας, φοβοῦμαι νὰ συγκατατεθῶ εἰς τὴν ψῆφον ταύτην, καὶ φοβοῦμαι τὸν Θεὸν νὰ προσέλθω ἔτσι καὶ ὥς ἔτυχεν ἀπερισκέπτως, διὰ νὰ μὴν πέσω σὲ φοβερὸν κατάκριμα, διότι ἐὰν ὁ ἀκούσας Θεῖαν φωνὴν, καὶ ἔχων τὸν οὐρανὸν διδασκαλεῖον, καὶ τὸν Παράδεισον ἰδὼν, καὶ ἀκούσας ἄρρητα ῥήματα, καὶ βαστάσας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐνώπιον Ἑθνῶν καὶ

Βασιλέων, Παῦλος ὁ Θεῖος Ἀπόστολος, γράφων πρὸς Κορινθίους ἔλεγεν, «Μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι» πῶς ἐγὼ ὁ συναναστρεφόμενος μὲ τὸν κόσμον, καὶ λαϊκὸς ὑπάρχων (ἀπὸ λαϊκὸς ἀνῆλθεν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον), καὶ στρατευμένος εἰς τὰς Βασιλικὰς ὑπηρεσίας, ἔτσι χωρὶς ἐξέτασιν καὶ περίσκεψιν, νὰ εἰσπηδήσω εἰς τὸ μέγεθος τοῦτο τῆς Ἱερωσύνης;

Φοβερὸν τὸ ἐγχείρημα πρὸς τὴν εὐτέλειάν μου, θρασὺ τὸ τόλμημα, καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀρνήσεώς μου εἶναι αὕτη. Βλέπω τὴν εἰς τὴν πέτραν, τὸν Χριστὸν, τὸν Θεὸν μας θεμελιωμένην Ἐκκλησίαν, διεσχισμένην καὶ διηρημένην (ἦτο ἡ Εἰκονομαχία τότε), καὶ ἡμᾶς ἄλλοτε ἄλλοιῶς ὁμιλοῦντας, καὶ τοὺς ὁμοπίστοους μὲ ἡμᾶς Χριστιανούς τῆς Ἀνατολῆς, ἄλλοιῶς φρονοῦντας, καὶ συμφωνοῦντας μὲ τοὺς τῆς Δύσεως (Οἱ τῆς Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως τότε ὀρθοδοξοῦσαν), ἡμᾶς δὲ ἀποξενούμενους μὲ ὅλους ἐκείνους, καὶ καθημερινῶς ἀναθεματιζομένους παρ' ἐκείνων. Φοβερὸν τὸ ἀνάθεμα, χωρίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἐκ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐκδιώκει, καὶ ἀποστέλλει εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον.

Δὲν γνωρίζει ὁ τῆς Ἐκκλησίας ὁρος καὶ νόμος ἔριν καὶ φιλονικίαν, ἀλλὰ καθὼς δογματίζει ἓνα βάπτισμα καὶ μίαν πίστιν, ἔτσι καὶ μίαν συμφωνίαν, ἐπὶ παντός Ἐκκλησιαστικοῦ πράγματος, οὐδὲν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι εὐάρεστον καὶ εὐπρόσδεκτον, ὥς τὸ νὰ ἐνωθῶμεν καὶ νὰ γίνωμεν μία Καθολικὴ Ἐκκλησία, καθὼς καὶ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεώς μας ὁμολογοῦμεν. Αἰτοῦμεν ἀδελφοί, νομίζω δὲ ὅτι καὶ σεῖς, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ἔχετε τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ μέσα σας, αἰτοῦμεν παρὰ τῶν εὐσεβεστάτων Βασιλέων μας, νὰ συναθροισθῇ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ νὰ γίνωμεν ἓνα, καθὼς ἓνας εἶναι καὶ ὁ Θεὸς, νὰ εἴμεθα ἡνωμένοι καὶ ὁμόψυχοι, εἰς ἓνα σῶμα Χριστοῦ, συναρμολογούμενον, καὶ συμβιβασζόμενον, οἱ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὄχι κατ' ἀλλήλων, ἀλλὰ μετ' ἀλλήλων, οἱ τῆς ἀληθείας, τὸ ἐν φρονοῦντες καὶ λέγοντες, καὶ νὰ μὴν εἶναι ἔρις καὶ διχοστασία εἰς ἡμᾶς, ὅπως ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσῃ πάντας ἡμᾶς.

Καὶ ἐὰν προστάζουν οἱ πρόμαχοι τῆς Ὀρθοδοξίας Βασιλεῖς μας, πρὸς τὴν αἴτησίν μου, νὰ συμφωνήσουν, συμφωνῶ κι' ἐγὼ, καὶ τὸ πρόσταγμά τους ἐκτελῶ, καὶ τὴν ψῆφον σας ἀσπάζομαι, ἐὰν ὄχι, κι' ἐγὼ ἀδυνατῶ νὰ δεχθῶ τοῦτο διὰ νὰ μὴν ὑποβληθῶ εἰς τὸ ἀνάθεμα, καὶ εὐρεθῶ καταδικασμένος ἐν τῇ Δευτέρᾳ Παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δικαίου κριτοῦ, ἐκεῖ ὅπου αὐτε

Βασιλεὺς, οὔτε Ἱερεὺς, οὔτε Ἀρχοντες, οὔτε πλῆθος ἀνθρώπων, δύναται νὰ μὲ σώσει, καὶ ἐὰν θέλετε ἀδελφοί, ἀποκριθεῖτε εἰς τὴν ἀπολογία μου καὶ εἰς τὴν αἴτησίν μου». Καὶ εὐχαρίστως ἤκουσαν πάντες τοὺς λόγους τούτους, καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ γίνῃ Σύνοδος Οἰκουμενικὴ. Καὶ πάλιν ὁ Ταράσιος ὁμιλῶν εἰς τὸν λαὸν λέγει, «Ὁ Βασιλεὺς Λέων (Ὁ σύζυγος τῆς Βασιλίσσης Εἰρήνης), κατέστρεψεν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ ἡ Σύνοδος ὅταν ἐγίνε, τὰς εὔρε κατεστραμμένας (Ὁχι Σύνοδος Οἰκουμενικὴ), καὶ ἐπειδὴ Βασιλεὺς κατέστρεψεν αὐτάς, καὶ ὅτι ἀρχαίαν συνήθειαν παραδεχομένην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κατετόλ-

μησε καὶ ἀφάνισε ὡς ἤθελεν, πάλιν διὰ Βασιλικῆς χειρὸς πρέπει νὰ ἀναρτηθοῦν, διότι ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται κατὰ τὸν Ἀπόστολον». (Χρονικὸν Ἀγίου Θεοφάνους τῆς Συγγριανῆς).

Τὴν 25ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὁγδόης Ἰνδικτιῶνος ἐχειροτονήθη ὁ ὁσιος πατὴρ ἡμῶν Ταράσιος, Πατριάρχης Κων/λεως, μετὰ τρία ἔτη, τὸ ἔτος 780, εἰς τὴν Νίκαιαν τῆς Βυθινίας συνεκροτήθη ἡ Ζ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἀποκαταστήσασα τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, εἰς τὰς Ἐκκλησίας.

Ἀριστομένης Καλογερόπουλος

Καλοκαιρινή Ἀνάσα!...

Βέβαια, ὅταν τὸ θερμόμετρο πάρει τὴν ἀγούσαν πρὸς τὰ ἄνω καὶ φθάσει καὶ ὑπερβῇ τοὺς 35 βαθμοὺς τοῦ ἑκατονταβάθμου Κελσίου, ὁ ἀνθρώπινος ὁργανισμὸς ζητεῖ τὴν ἐξωθεν βοήθειαν, καὶ κράζει ἐπιφωνήματα, ἀνάλογα μὲ τὴν παιδαγωγικὴν του κατάστασιν. Τὸ σὺνηθες, καὶ ἀθωότερον εἰς τὸ στόμα τοῦ χριστιανοῦ εἶναι «Κυρίε μου θὰ σκάσουμε», καὶ ὁ Κύριος ἀκούει, ἔστω καὶ αὐτὴν τὴν ὑποτυπώδη ἐπίκλησιν, καὶ μᾶς τονώνει ψυχικά, πῶς ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ διὰ νὰ ὠριμάσουν αἱ ὁπῶραι τῆς γῆς. Αὐτό, τί εἶναι μπροστὰ σ' αὐτὰ ποῦ ἀναγράφει τὸ Εὐαγγέλιον. Τίς εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ ἐκεῖνο τὸ τρίς λεγόμενον παρὰ τοῦ Κυρίου τὴν γέεναν τοῦ πυρός (Ματθ. Κεφ. Ε' 22, 29, 30) ἢ ἐκεῖνο ποῦ λέγει ὁ μαθητὴς τῆς Ἀγάπης εἰς τὸ Θ' Κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως τὴν ἄβυσσον καὶ λίμνην τοῦ πυρός καὶ Θείου (Ἀποκ. 20.10).

Ναί, μὲν ἡ ἀβελτηρία μας ἐπιζητεῖ νὰ μὴ ᾔταν ἔτσι!! Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὰ λόγια τοῦ πλουσίου πρὸς τὸν Ἀβραάμ (Λουκ. 16.24).

«Πάτερ Ἀβραάμ πέμψον τὸν Λάζαρον ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταψύξῃ τὴν γλῶσσαν μου, ὅτι οδυνῶμαι ἐν τῇ φλογί ταύτῃ». Ὑπάρχει σαφέστερη εἰκόνα ἀπ' αὐτήν;

Καὶ μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀρχίζεις καὶ λές: τί εἶναι αὐτὰ τὰ 35 ἢ 37 βαθμοὺς Κελσίου μπροστὰ στὰ δεινὰ ποῦ ετοίμασεν ὁ Οὐρανὸς διὰ τὸν ἀμετανόητον Διάβολον καὶ τοὺς ὁπαδοὺς του; Δηλαδή,

αὐτοὺς ποὺ κάνουν τὸν Σατανὰ Πατέρα τους καὶ ἡ γλῶσσα τους ποτὲ δὲν εἶπε μιὰ ἀλήθεια, ἢ ἐκείνους ποῦ «ξεστράτισαν» καὶ ἀκολουθοῦν τὸν Βελίαρ σ' ὅτι εἶναι ἀντίθετον μὲ τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον. Ἄς κάνουμε πολὺ προσευχήν, νὰ γίνῃ ὁ Κύριος ἰλεως σ' ὅλα μας τὰ ἀνομήματα καὶ ἀποτινάξῃ τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἀνομιῶν μας ποὺ σὰν ἄλλοι ἀρχαῖοι «Σίσυφοι» φέρομε ἐπὶ τῶν ὤμων μας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα. Ἐπίσης δὲ ὅπως ἐνημερώνουν τὰ Γραφεῖα ἐν περιπτώσει μὴ λήψεως τῶν ἀποδείξεων των. Ἀκόμη παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

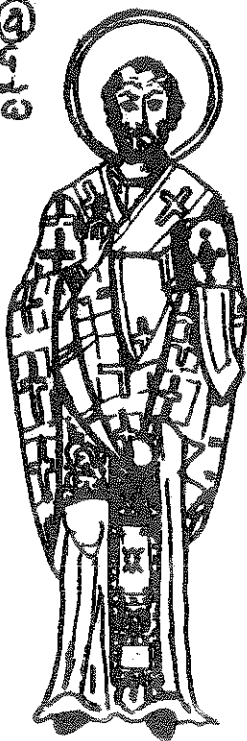
ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

Περὶ ἀγάπης

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου
(Πέμπτη Συνέχεια)

Ὁ
ΧΡΥ
ΣΟΣΤΟ
ΜΟΣ

Ὁ
ΧΡΥ
ΣΟΣΤΟ
ΜΟΣ

Καὶ διὰ τὸ ἀντιληφθῆτε πόσον μεγάλο εἶναι τὸ κατόρθωμα αὐτό, ἃς σκιαγραφῆσωμεν τὴν ἀγάπην μετὰ τοὺς λόγους, διότι εἰς τὰ πράγματα δὲν τὴν βλέπομεν νὰ ἐμφανίζεται, καὶ ἃς προσπαθῶμεν νὰ καταλάβωμεν πόσα καλὰ θὰ ἐγίνοντο, ἐὰν ἡ ἀγάπη ὑπῆρχε πανταχοῦ ἄφθονος. Οὔτε νόμοι δηλαδή, οὔτε δικαστήρια θὰ ἐχρειάζοντο, οὔτε τιμωρίαι, οὔτε ποιναί, οὔτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτά. Διότι ἐὰν ὅλοι ἀγαποῦσαν τοὺς ἄλλους καὶ ἠγαπῶντο ὑπὸ

τῶν ἄλλων, κανεὶς δὲν θὰ διέπραττε ποτὲ ἀδικίαν, ἀλλὰ καὶ οἱ φόνοι καὶ αἱ μάχαι καὶ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ ἐπαναστάσεις καὶ αἱ πλεονεξίαι καὶ ὅλα τὰ κακὰ θὰ ἐξηφανίζοντο, καὶ θὰ ἐλησμονεῖτο ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς κακίας.

Τὰ σημεῖα ὅμως ὄχι μόνον τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμουν, ἀλλὰ καὶ τοὺς μὴ προσέχοντας παρασύρουν εἰς κενοδοξίαν καὶ ὑπερηφάνειαν. Καὶ τὸ ἰδιαιτέρως θαυμαστὸν γνῶρισμα τῆς ἀγάπης εἶναι ὅτι, ἐνῷ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ εἶναι συνδεδεμένα καὶ μὲ

κακὰ, π.χ. ὁ ἀκτῆμων πολλὰς φορὰς ὑπερηφανεύεται δι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει ρητορικὰς ἱκανότητας πᾶσχει ἀπὸ δοξομανίαν· καὶ ὁ ταπεινὸφρων ἀπὸ μέσα του ὑπερηφανεύεται δι' αὐτὸ, ἡ ἀγάπη ὅμως εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸ τοιοῦτον κακὸν· διότι εἰς βάρος τοῦ ἀγαπωμένου ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερηφανευθῇ κανεὶς.

Καὶ μὴ μοῦ φέρης ὡς παράδειγμα ἓνα ἀγαπῶντα, ἀλλὰ ὅλους ὁμοίως καὶ τότε θὰ ἴδῃς τὴν δύναμιν αὐτῆς. Μᾶλλον δὲ, ἐὰν θέλῃς φέρε πρῶτα ἓνα ἀγαπώμενον καὶ ἓνα ὁ ὁποῖος νὰ ἀγαπᾷ, νὰ ἀγαπᾷ ὅμως ὡς ἄξιος νὰ ἀγαπᾷ. Αὐτὸς θὰ κατοικήσῃ τὴν γῆν ὅπως τὸν οὐρανὸν, ἀπολαμβάνων πανταχοῦ γαλήνην καὶ πλέκων μυρίους στεφάνους διὰ τὸ ἑαυτὸν του. Διότι ὁ τοιοῦτος θὰ διατηρήσῃ καθαρὰν τὴν ψυχὴν του καὶ ἀπὸ φθόνου καὶ ἀπὸ ὀργῆς καὶ ἀπὸ βασκανίας καὶ ἀπὸ ὑπερηφάνειας καὶ ἀπὸ κενοδοξίας καὶ ἀπὸ πονηρὰν ἐπιθυμίαν καὶ ἀπὸ κάθε ἀνάρμοστον ἀγάπην καὶ ἀπὸ κάθε ἀσθένειαν. Διότι ὅπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμῃ κανεὶς κακὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἔτσι καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κάμῃ κακὸν εἰς τοὺς πλησίον. Ὅταν δὲ εἶναι τοιοῦτος, τότε θὰ σταθῇ πλησίον τοῦ ἰδίου τοῦ Γαβριὴλ, ὅταν βαδίζῃ ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ ἐκεῖνος μὲν ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγάπην, τέτοιος εἶναι. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ ὁποῖος κάμνει θαύματα καὶ ἔχει ἀπέραντον γνῶσιν, χωρὶς αὐτὴν, καὶ ἂν ἀκόμη ἀναστήσῃ ἀπείρους νεκροὺς, τίποτε σχεδὸν δὲν θὰ ὠφελήσῃ, ἀποχωρισμένος ἀπὸ ὅλους, μὴ παραδεχόμενος νὰ συναναστραφῇ μὲ κανένα ἐκ τῶν συνδούλων του. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὁ Χριστὸς εἶπεν, ὅτι σημεῖον τῆς ἀληθινῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης εἶναι τὸ νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας. Ἐὰν, δηλαδή, μὲ ἀγαπᾷς, ὦ Πέτρε, περισσότερον ἀπὸ αὐτοὺς, ποίμαινε τὰ πρόβατά μου (Ἰωάν. κα' 16).

Ἔπεται Συνέχεια

ΑΣΚΗΤΙΚΑ

‘Οσ. Π. ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ

(Πέμπτη Συνέχεια)

Οι αρχαίοι προσήνεγκον τῷ Κυρίῳ εἰς θυσίαν μύσχους, καὶ κριοὺς, καὶ ἄμνους, πάντα καθαρὰ ἡμεῖς δὲ ἄς προσενέγκωμεν τὸ ἡμέτερον σῶμα τῷ Κυρίῳ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, μὴ μολύνοντες τοῦτο διὰ τῶν ἀπηγορευμένων, μηδὲ ρυπαίνοντες διὰ τινος λογισμοῦ, διὰ νὰ μὴ γείνη ἀπαρά-

δεκτος ἡ θυσία ἡμῶν. Πῶς δὲ νὰ δεικνύηται ἡ ἁγιοσύνη, ἀρκεῖ εἰς τοὺς ἔχοντες νοῦν καὶ καρδίαν σώφρονα μόνον ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας αἱ ἀκτίνες φωτίζουν πᾶσαν καρδίαν. Ὅσοι δὲ δὲν δύνανται νὰ ἐννοῶσι ταῦτα ἔχουσι χρεῖαν παραδειγμάτων τινων, δι' ἀγάπην καὶ κατόρθωσιν τῆς ἀρετῆς αὐτῆς. Ἐστω δὲ τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

Ὅσοι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνδραγαθοῦσιν εἰς τοὺς πολέμους, ζωγραφίζουν τὰς μάχας, καὶ λαμβάνουσι τὰς εἰκόνες τοῦ πολέμου ἐπὶ τοίχων καὶ σανίδων· πῶς ἄλλοι μὲν φεύγοντες, ἄλλοι δὲ καταδιώκοντες ἕτεροι δὲ διὰ τοῦ ξίφους εἰς τὰς χεῖρας, ὡς στάχους θερίζουσι τοὺς ἀντιπάλλους. Καὶ ταῦτα πράττουσιν ἐπίτηδες διὰ νὰ βλέπουσιν οἱ μεταγενέστεροι καὶ μιμῶνται τοὺς ὅσοι ἠδραγάθησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Πολλοὶ δὲ καὶ τὴν ἀθλῆσιν τῶν ἁγίων ζωγραφοῦσιν εἰς τὰ δωμάτια τῆς προσευχῆς, πρὸς μίμησιν δῆθεν τῶν νωθοκαρδίων, καὶ τέρψιν τῶν θεατῶν. Λοιπὸν ἀγωνίσθητε ὡς ἐὰν ἔμελλε καὶ ὁ ὑμέτερος βίος νὰ ζωγραφηθῇ καὶ νὰ τεθῇ εἰς ὑψηλὸν τόπον πρὸς ἐπίδειξιν πάντων· μᾶλλον δὲ ἄς σπουδάσωμεν νὰ κατωρθώσωμεν τὴν ἀρετὴν, διὰ νὰ μὴ τεθῇ ἀξιοκατάκριτόν τι ἢ ἀνοίκειον εἰς τὴν εἰκόνα. Διότι

ἀληθῶς εἶναι αἰσχρότατον νὰ βλέπῃ τις εἰς εἰκόνα ἄνδρα λαλοῦντα μετὰ γυναικὸς ἀσέμνως, καὶ μάλιστα τινος ἐκ τῶν φαινομένων, ὅτι περιεβλήθησαν διὰ τοῦ σχήματος τῆς εὐσεβείας. Ἐὰν δὲ καὶ μετὰ ἄρρενος, καθὼς εἶπεν ὁ Παῦλος, «ἄρρενες μετὰ ἄρρένων τὴν ἀσχημοσύνην πράττοντες» τις ἄρα ἤθελε τολμήσει νὰ ἀναβλέψῃ εἰς τὴν εἰκόνα ἐκείνην; διότι τὸ θέαμα ἐκεῖνο εἶναι ἀξίον ἀποστροφῆς. Ἐὰν τοιαῦτα φαντασθῶμεν, καὶ δὲν θελήσωμεν νὰ φανῶμεν ἐν τοιαύτῃ ἀτιμίᾳ καὶ ἐντραπῶμεν, βεβαίως θέλομεν ἀποφύγει τὸ αἰσχρὸν πάθος, διὰ τῆς συνεργείας τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἄς φροντίσωμεν λοιπὸν εἰλικρινῶς περὶ τῆς ἀρετῆς, ὅπως γένηται ἡ σύνθεσις καὶ ἡ κατασκευὴ τῆς εἰκόνας ἡμῶν ὡραία τε καὶ ἐπαινετὴ, παρακινούσα διὰ τῆς καλλονῆς τῆς εἰς ζῆλον ἀγαθὸν τοὺς βλέοντας αὐτὴν· μὴ ὑπάρχοντος ἐν αὐτῇ κανέν ἀσχημον ἢ ἀπρεπὲς εἰς τὴν ἀρετὴν. Διότι καὶ ἡ ἱστορία τῶν Σοδομιτῶν ἔμεινεν ἀνεξάλειπτος, διηγουμένη πῶς περιεκύκλουν τὴν οἰκίαν τοῦ δικαίου Λώτ οἱ ἄσωτοι, ἕως οὗ ἐτυφλώθησαν, καὶ καταφλεχθέντες ὑπὸ τῆς πυρίνης βροχῆς ἀπετεφρώθησαν αὐτοὶ τε καὶ ὁ τόπος αὐτῶν, ὅπου ἔπραττον τὰς ἀθεμίτους αὐτῶν μίξεις.

Τὴν ἱστορίαν τούτων προέταξεν ὁ ποιήσας ἡμᾶς Θεὸς εἰς τὴν καρδίαν ἐκάστου, ὡς εἰκόνα τινά, γέμουσαν φόβου, διὰ νὰ ἀποφεύγωμεν τὰ κακὰ βλέποντες εἰς τὸ ὑπόδειγμα. Ὅσοι δὲ κλείσουσι τὰ ὄμματα εἰς τὴν θεωρίαν τῆς προκειμένης ἡμῖν ἱστορίας, εὐκόλως ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ βάραθρον τῶν ἡδονῶν. Σὺ δὲ ἔχε ἐστηριγμένον τὸ ὄμμα τῆς διανοίας εἰς τὸ νὰ κατανοῇ τὴν ἱστορίαν ταύτην, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ διὰ τοῦ φόβου τὰ αἰσχίστα πάθη, καὶ ἡ προσδοκία τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου καταμαράνῃ τὰς ὀλεθρίους ἡδονὰς. Διότι, τίς ὁ στοχαζόμενος τὴν θείαν καὶ φοβερὰν ἐκείνην ὀργὴν, δὲν θέλει κατατρομάξει, καὶ φοβηθῇ, ἐκτὸς ἐὰν παρέργως θεωρήσῃ τὴν εἰκόνα; ἐστέναξα, καὶ θέσας τὸ πρόσωπον εἰς τὰ γόνατα ἐκλαυσα.

Ἐπεται συνέχεια

Κινήσεις Ἀρχιερέων

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ & ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟ Μ., ΠΕΥΚΟ

Με τὴν ἐμπρέπουσαν μετοχικὴν τάξιν ἐτελέσθη ἡ ἱερὰ πανήγυρις τῆς Σεβασμίας Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, εἰς τὸ Μ. Πεῦκο τῇ 5 Ἰουλίου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη Μέγας Ἑσπερινός, εἰς τὸν ὁποῖον προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου καὶ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν Ἰακώβου Παπαδέλη, Θεοκλήτου, Μακαρίου Κανακίδη, Μεθοδίου Δεσποτίδη καὶ τῶν αἰδес. ἱερέων Νικολάου Καλοσκάμη, Κωνσταντίνου Βελέντζα καὶ Ἰωάννου Μουρίκη καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, τῆς θείας πανηγυρικῆς λειτουργίας προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου συμπροσευχομένων τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου καὶ Πενταπόλεως κ. Καλλιπίου καὶ τοῦ πρώην Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Παΐσιου.

Συνελειτούργησαν οἱ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίται Ἰάκωβος Παπαδέλης, Θεόκλητος, Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, Ἀνθιμος Καραμήτρος, Χρυσόστομος Βάρκας, Μεθόδιος Δεσποτίδης, Ἀζαρίας Ὁρολογᾶς, Ἀκάκιος Χαλίκος, Γαβριήλ, Παχώμιος, Πολύκαρπος Μπεγνῆς, Ἀναστάσιος Γρυπαῖος καὶ Μακάριος Κανακίδης καὶ οἱ αἰδес. ἱερεῖς Νικόλαος Καλοσκάμης, Γεώργιος Σμυράκης, Κωνσταντίνος Βελέντζας καὶ Ἰωάννης Μουρίκης καὶ ὁ ἱερολ. διάκονος Γερόντιος Λουδάρος. Ὁμίλησεν ὁ Μακαριώτατος. Ἐπικολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος περίξ τῆς Ἀγίας Μονῆς.

Συγχαίρομεν τὸν κτήτορα καὶ πνευματικὸν προστάτη τῆς Σεβασμίας Μονῆς Σεβασμ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιον καὶ τὴν Θεοσέβαστον Ἀδελφότητα ταύτης, εὐχόμενοι πᾶσαν ἀπὸ Κυρίου ἀρωγὴν.

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ ΕΙΣ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΝ

Με τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν καὶ συρροὴν πιστῶν ἐτελέσθη, ἡ ἱερὰ πανήγυρις τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης εἰς τὸν φερώνυμον ἱερὸν Ναὸν τοῦ Κορυδαλλοῦ τῇ 17 Ἰουλίου.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη Μέγας Ἑσπερινός, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γεροντίου, συμπαραστατούμενου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσιολ. ἀρχιμανδριτῶν Χριστοφόρου Ἀγγελόπουλου, Ἀζαρίου Ὁρολογᾶ, Μεθοδίου Δεσποτίδη, Ἀναστασίου Γρυπαίου, Χριστοδούλου καὶ Παχωμίου καὶ τῶν αἰδес. ἱερέων Νικολάου Καλοσκάμη, Ἀναστασίου Μπέση, Ἰωάννου Μουρίκη καὶ Γεωργίου Μπακάλη καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Ἐπικολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος. Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς προέστη εἰς τὴν θεῖαν πανηγυρικὴν λειτουργίαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος μετὰ συλλειτουργοὺς τοὺς Σεβασμ. Μητροπολίτας Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου καὶ τοὺς πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτας Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, Μεθόδιον Δεσποτίδην, καὶ Ἀναστάσιον Γρυπαῖον καὶ τοῦ ἱερολ. διακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Ὁμίλησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος.

Συγχαίροντες τὸν Σεβασμιώτατον καὶ σεπτὸν ποιμενάρχην κ. Γερόντιον καὶ τὴν ἱερὰν συνοδείαν του, εὐχόμεθα πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθοδορίαν!

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης κ. Εὐθύμιος κατὰ τὴν 1ην τοῦ μηνὸς ΙΟΥΛΙΟΥ ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν λειτουργίαν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Ποταμίας Θάσου.

Τὴν 5ην ΙΟΥΛΙΟΥ συμμετέσχε εἰς τὴν Πανήγυριν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ Ἱερᾷ Μονῇ Μεγάρων Ἀττικῆς.

Τὴν 7ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν καθεδρικὸν Ναὸν Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/νίκης.

Τὴν 14ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Τριάδος Ναούσης.

Ἀπὸ τῆς 14ης μέχρι τῆς 22ας ἐπραγματοποίησε προσκυνηματικὴν ἐκδρομὴν εἰς Ἱεροσόλυμα μὲ 50 προσκυνητάς.

Τὴν 25ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Παντανάσσης.

Τὴν 26ην ἐμφοστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου, Μεσημερίτου.

Τὴν 27ην ἐτέλεσε τὰ θυρανοίξιου τοῦ νέου ἐνοριακοῦ Ναοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος Ἀνω Τούμπας Θεσ/νίκη μετοχίου Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης.

Τὴν 28ην προέστη εἰς τὰς ἀκολουθίας τῶν τε ἑσπερινοῦ, Ὁρθρου καὶ θείας λειτουργίας τοῦ πανηγυρίζοντος ναοῦ τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀγίου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καὶ πλειάδος κληρικῶν.

Τὴν 1ην Αὐγούστου ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν Ἀγίου Φανουρίου Σερρῶν Μετοχίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης.

Τὴν 6ην προέστη τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ἀχλαδοχωρίου Σιδηροκάστρου.

Τὴν 14ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Καλλινίκου Ροδοπόλεως.

Τὴν 15ην προέστη τῆς μεγάλης ἑορτῆς καὶ Πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Αὐλῶνος κ. Βικεντίου.

Τὴν 16ην τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀγίου Τιμοθέου ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν καθεδρικὸν ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης.

Τὴν 18ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Κων/νου καὶ Ἑλένης Ἀρεθοῦσης Θεσ/νίκης.

Τὴν 23ην συμμετέσχε εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἐν Ἀγίου Πατρός ἡμῶν Καλλινίκου, Πατριάρχου Κων/πόλεως ἐπὶ τοῖς ὀνομασθηρίοις τοῦ Σεβ. Ἀγίου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀγίου κ. Σπυρίδωνος Λαμίας.

Τὴν 24ην ἐπεσκέφθη τὰς φυλακὰς Ἑπταπυργίου Θεσ/κης καὶ ἤκουσε τῶν τε τροφίμων καὶ τῶν διευθυντῶν ἀπασχολούντων αὐτῶν θεμάτων καὶ ἔδωσε τὰς πατρικὰς αὐτοῦ εὐλογίας καὶ συστάσεις.

Τὴν 25ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Νικήτα Νικήτης Χαλκιδικῆς.

Τὴν 27ην προέστη τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως τοῦ Ἱεροῦ Μετοχίου Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Ἀγίου Φανουρίου Σερρῶν μὲ συμμετοχὴ τοῦ Ἀγίου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καὶ πολλῶν κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ κτήτορος Γέροντος Ἀρχ. Ἰακώβου Παπαδέλη.

Τὴν 31ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὴν πανηγυρίζουσαν Ἱερὰν μονὴν Παντανάσσης.

Εἰς ὅλας, τὰς περιπτώσεις ὁ Ἅγιος Θεσσαλ/κης ὠμίλει εἰς τὸ Ἐκκλησίασμα ἀρμοδίως.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ

Ἡ ἑορτὴ τῶν «Ἑννεαμέρων» τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαμίας - καὶ τῶν ὀνομασθηρίων τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ.

Μὲ ἰδιαίτεραν λαμπρότητα ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῶν «Ἑννεαμέρων» τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἀγίου Καλλινίκου, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, Λαμίας, ἑορτάζοντος καὶ τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου.

Ἀπὸ πρωΐας κατεκλύσθη ὁ Ναὸς ἀπὸ τοῦς πιστοῦς, οἱ ὅποιοι προσῆλθον περιχαρεῖς διὰ νὰ τιμήσουν τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ τὸν Ἅγιον Καλλνίκον, τὸν Πατριάρχην μάρτυρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ τὸν φέροντα τὸ μεγάλιστον ὄνομα του σεπτὸν ποιμενάρχην τιν.

Προεξῆρχε τῆς θείας κατανυκτικῆς λειτουργίας αὐτὸς συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης Εὐθυμίου καὶ Εὐβοίας καὶ Εὐρίπου κ. Ἰουστίνου καὶ τῶν πανοσιολογιωτάτων ἱερομονάχων πατέρων Ἀθανασίου Κατσονοτοῦ Ἀντωνίου Σάββα καὶ Γεωργίου Παπαναγιώτου, καὶ τῶν αἰδεσιμωτάτων ἱερέων πατέρων Ἡλιοῦ, Ἀλεξίου, Παναγιώτη Παπαναγιώτου, Ἰωάννου Φλέγκα, καὶ τοῦ ἱερολογιωτάτου διακόνου π. Τιμοθέου Συμεωνίδη.

Τὸν θεῖον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ὁ ὅποιος ἀφίχθη ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς εἰς Λαμίαν οἰκογενειακῶς.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον ὅλοι οἱ πιστοί, πλήρεις χαρᾶς καὶ ἱερᾶς

υπερηφανείας διὰ τὸν ἑορτάζοντα ποιμενάρχην των καὶ πνευματικὸν των πατέρα.

Τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ ἐγκαύχησιν ἐν Κυρίῳ αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων τοῦ πάντη ἀξίου ἱεράρχου ἡμῶν κ.κ. Καλλινίκου εὐχόμενοι ὅπως ὁ Παντοδύναμος τοῦ χαρίζη καλὴν κατ' ἄμφω ὑγείαν καὶ μακροήμερευσιν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεώς του καὶ ἐν γένει τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος τῆς ὁποίας ἐντυγχάνει ἡγετικὸν στέλεχος καὶ ἀντιπρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου ταύτης.

* Ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ συνελευτούργησεν μετὰ τοῦ Ἁγίου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου τὴν 27ην Αὐγούστου ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Φανουρίου, Σερρῶν κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου, ὁμιλήσας ἀρμοδίως πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ

Ὁ ἅγιος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας τὴν 29ην Αὐγούστου 1986, ἀποτομὴν τῆς Κάρας τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ἐχειροτόνησεν εἰς μεγαλόσχημον τὸν π. Χρυσόστομον Μαυρομμάτην, τὴν δὲ μεθεπομένην, Παρασκευὴν 31-8-86 τὸν ἐχειροτόνησεν εἰς Ἱεροδιάκονον. Εὐχόμεθα εἰς τὸν νεοχειροτονηθέντα καλὴν ὑπακοὴν καὶ ἀρεστὴν παρὰ τῷ Κυρίῳ ἱερὰν διακονίαν.

Ὁ Ἅγιος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανάσιος προσφώνων τὸν νεοχειροτονηθέντα π. Χρυσόστομον Μαυρομμάτην.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ

Ὁ ἅγιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ἐλειτούργησεν τὴν 15ην Αὐγούστου 1986, Μετάστασιν τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τὴν ἁγίαν Μαύραν Καρυστίας ὁμιλήσας ἀρμοδίως πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Κυριακὴν δὲ 25-8-1986 ἐλειτούργησεν εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ μετὰ τοῦ π. Νικολάου Καλοσκάμη καὶ τοῦ π. Παχωμίου καὶ ὠμίλησεν ὡς συνήθως ἀρμοδίως πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Πανήγυρις τοῦ Ἀγίου Φανουρίου εἰς τὸν φερώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Σπάτων Ἀττικῆς.

Μετὰ τὴν προσήκουσαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν ἐτελέσθη ἡ Ἱερὰ πανήγυρις τοῦ Ἀγίου Φανουρίου εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Σπάτων Ἀττικῆς, παρουσία πλήθους πιστῶν.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐχοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντώνιος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στεφάνου καὶ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἀρχιμανδριτῶν πατέρων Χρυσοστόμου Βάρκα, Ἀνθίμου Καραμήτρου, Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου καὶ Εὐθυμίου Μπαρδάκα.

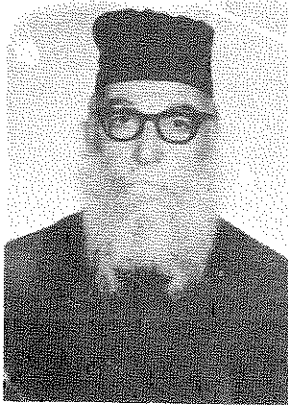
Ἐπηκολούθησε ἡ λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνος. Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἐτελέσθη ἡ πανηγυρικὴ λειτουργία εἰς τὴν ὁποίαν προεξήρχεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου, Οἰνουσῶν καὶ Ψαρρῶν κ. Στέφανος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἀρχιμανδριτῶν πατέρων Χρυσοστόμου Βάρκα καὶ Ἀνθίμου Καραμήτρου καὶ τοῦ ἱερολογ. διακόνου Γεροντίου Λουδάρου. ὠμίλησε ὁ δικηγόρος κ. Ἀναγνωστόπουλος.

Συγχαίροντες τὸν προϊστάμενον τοῦ πανηγυρίσαντος Ναοῦ, πανοσολ. ἀρχιμανδριτὴν π. Χρυσόστομον Βάρκαν εὐχόμεθα πάσαν ἀπὸ Θεοῦ ἀγαθοδωρίαν.

Γνωστοποιήσεις

Τὰ Ἡμερολόγια τοῦ ἔτους 1987 προβλέπεται νὰ εὐρίσκωνται εἰς τὰς χεῖράς μας περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Ἐκδημία Π. Κωνσταντίνου Παπαντωνίου

Ἐξεδήμησε πρὸς τὸν Κύριον τὴν 10ην Αὐγούστου καὶ ἐκηδεύθη τὴν 12ην ὁ Πατὴρ Κωνσταντῖνος Παπαντωνίου. Λυπούμεθα γιὰ τὸ κενὸν ποῦ ἀφήνει ὁ Π. Κωνσταντῖνος. Πλήρης ἔργων ἀγαθῶν καὶ εὐποιᾶς. Περὶ τὸ φέρετρόν του χῆραι καὶ ὀρφανὰ ἐκλαίον τὴν ἀπώλειάν του. Ἐ-

καυχᾶτο νὰ λέγῃ ὁ μεταστάς ὅτι εἶναι ὁ «παπακώστας ὁ ρακοσυλλέκτης». Καὶ τῷ ὄντι πᾶς τις ποῦ τὸν ἐγνώριζε θέλων νὰ ἀποστείλῃ πρὸς ἀναξιοπαθοῦντας ἱματισμὸν ἢ τί ἄλλο τὸν Παπα-Κώστα ἐνεθυμεῖτο.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν κατατάξῃ ἐν χώρᾳ Ζώντων. Εἶχε ὁ μεταστάς τεσσαράκοντα ὁλόκληρα ἔτη ἐν τῇ διακονίᾳ καὶ ἦταν ἅγιος ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ. Υἱὸς καὶ αὐτὸς ἱερέως «εἰργάσατο τὴν δικαιοσύνην». Τρεῖς ἐδικάσθη ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ Δικαστήρια διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἡ Σάμος, ἡ Σύρος καὶ αἱ Πάτραι, ἔχουν πολλὰ νὰ ποῦν δι' αὐτό.

Ἀφήνει πρεσβυτέραν καὶ πέντε ἐνῆλικα τέκνα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ζῶντα κύτταρα εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐμπνεόμενα ἀπὸ τὸ παράδειγμα τοῦ πατρὸς των.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους, ὅπου ἱεράτευσε ἐπὶ ὁλοκλήρους δεκαετίες. Εἰς αὐτὴν παρέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρυσόστομος ὁ ὁποῖος ἐνεκωμίασε τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐκλειπόντος Λευῖτρου. Παρέστη ἐπίσης καὶ ὁ ἅγιος Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στέφανος μετὰ τῶν ἱερομονάχων π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, π. Βαρλαάμ Βατίκανου, π. Ἀναστασίου Γρυπαίου, π. Ἰωάννου Μουρίκη, π. Γαβριὴλ Δημητρίου καὶ ἱεροδιακόνου Γεροντίου Λουδάρου.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἦτο πλήρης ἐκκλησιάσματος.

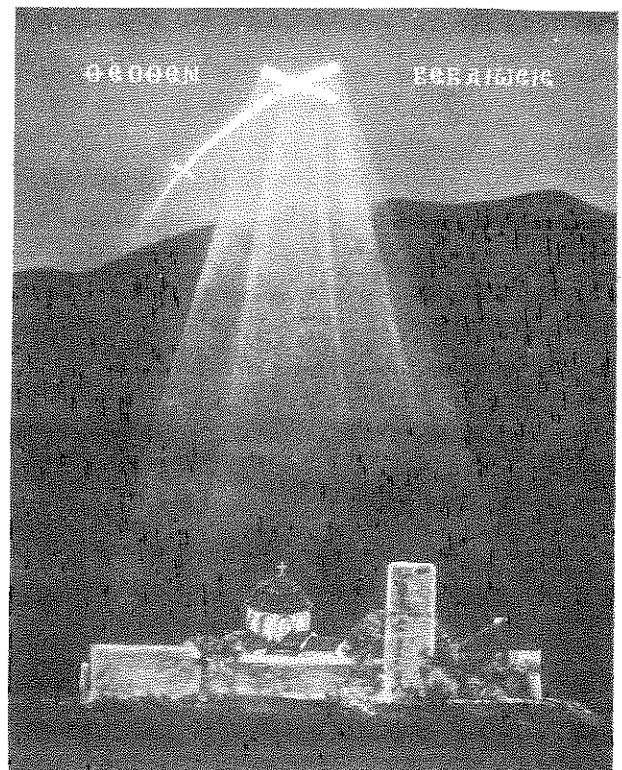
Εὐχόμεθα ὁ Κύριος ἐν τῷ Ἐλέει Αὐτοῦ νὰ κατατάξῃ τὸν μεταστάντα μεταξὺ τῶν δικαίων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

✦ Τὴν 31/8/86 (ΟΕ) μετέστη εἰς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ἡ Ἀγαθονίκη, μοναχή, Προηγούμενη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου Βουνένης Θερμοπυλῶν, καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην ἐν αὐτῇ καὶ ἐτάφη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ κτήτορος ταύτης ἀοιδίμου πανοσιολογιωτάτου ἱερομονάχου πατρὸς Εὐσεβίου, προεξάρχοντος τῇ νεκρώσιμῃ ἀκολουθίᾳ τοῦ σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ καὶ Καλλινίκου.

Ἡ μεταστάσα διεκρίνετο διὰ τὸν πλοῦτον τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν της καὶ ἰδίως τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς μητρικῆς στοργῆς πρὸς τὰς μοναχάς, τὰς ὁποίας ἐξῆρε ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν ἐκφωνηθέντα συγκινητικὸν ἐπικήδειον λόγον.

Ἀγῆρως καὶ αἰνετὴ ἡ μνήμη αὐτῆς.

Τὰ Περὶ Δημιουργίας Τοῦ Κόσμου

Ἡ ἔφημερίδα τῆς καθημερινῆς μας μελέτης (μὴ κατανομαζομένη) ἐδημοσίευσε τὰ ἀκόλουθα:

«Ἀντιεπιστημονικὴ ἡ θεωρία ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπον. Νὰ μὴν διδάσκεται στὰ Σχολεῖα ζητοῦν 75 κάτοχοι Νόμπελ».

καὶ ἐν συνεχείᾳ, μᾶς λέγει ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Νομπελίστες μὲ γραπτὴ κατάθεσὶ τους, σὲ ἀνώτατο δικαστήριό τῆς Λουζιάνα (Η.Π.Α.) ζητοῦν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ θεωρία περὶ δημιουργίας δὲν θὰ πρέπει νὰ διδάσκεται στὰ σχολεῖα ὡς μία ἐπιστημονικὴ θεωρία.

Ἀλλὰ οἱ 75 Νομπελίστες, λένε αὐτό, οἱ 750 ὅμως ἄλλοι Νομπελίστες σ' ὅλο τὸν κόσμο γιατί ἔχουν ἀντίθετη γνώμη! Γιατὶ πρέπει νὰ τοὺς λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας; Μήπως ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα μιᾶς τρίχας ὅπως λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον (Ματθ. Ε. 36) «Ὅτι οὐ δύνασθε μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι».

Ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνίσχυροι νὰ πράξουν τί σὰν τὴν τρίχαν, πῶς μποροῦν νὰ θριαμβολογοῦν καὶ νὰ διατείνωνται, ὅτι ἡ βιβλικὴ ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει στὴν «Γένεσιν» τοῦ Μωϋσέα, καὶ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶναι στὰ κεφάλαια αὐτῶν τῶν ἀνοήτων μορφωμένων, Βαβαὶ τῆς ἡλιθιότητος!

Σ' αὐτοὺς πρέπει ν' ἀπαντήσουν οἱ 1000 Ἕλληνες Χριστιανοὶ Ἐπιστήμονες ποὺ μὲ τὴν ἱστορικὴν «Διακήρυξιν» των πρὸ 40 ἔτη ἐποθεύθησαν τὰ πράγματα στὴν ἱστορικὴν τους βάσιν. «Μεταξὺ Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ὀρθῆς σκεπτομένης Ἐπιστήμης ὑπάρχει σύμπραξις καὶ συμφωνία.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς Γένεσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὸ λυπηρὸν εἶναι πῶς ἡ Κυρία τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδος ἀπετόλμησεν νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὸ τὸ σχόλιον; Αὐτὴ, τουλάχιστον ἡ ἐφημερίς κόπτεται ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ φέρεται ὡς πιστεύουσα τὰ περὶ πατρίδος, πίστεως, βωμῶν καὶ ἐστιῶν. Πῶς συμβαίνει ἡ ἐπίσημος «φίρμα» ποὺ ἔχει τῆς Θεολογίας μεταξὺ τῶν συνεργατῶν της νὰ ἀφήσῃ νὰ καταχωρηθῇ τοιοῦτον κατὰ πτυστον ἀντιεπιστημονικὸν δημοσίευμα;

Θεριναὶ Διακοπαὶ

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ σκεπτόμεθα αὐτές, ὅταν βλέπουμε τὸν Κύριον, τοῦ ὁποίου μιμηταὶ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα, ἐν βαρεῖ χειμῶνι, νὰ περιπατῇ ἐν τῷ Ναῷ καὶ νὰ διδάσκῃ διότι ἦτο χειμῶν (Ἰωάν. 10.22). «Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις καὶ χειμῶν ἦν καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Σολομῶντος» λέγων: ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω» καὶ ὅταν παραδίδετο ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ ἦτο κρῦο οὐχὶ εὐτακαταφρόνητον διότι ὁ Πέτρος ἐθερμαίνεται ἀνθρακιᾶν πεποικηκότες, διὰ νὰ ἐνθυμηθοῦμεν ὠρισμένας περιπτώσεις τῆς ζωῆς Του. Δὲν ἐκάθητο, οὐδὲ ἐκάθευδε ἀλλὰ εἰργάζετο (Ἰωάν. 5.17) «Ὁ Πατὴρ μου, ἕως ἄρτι ἐργάζεται καγὼ ἐργάζομαι». Ἀλλὰ πρὸ παντός ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἰωάννου ὅταν ὁ Κύριος «κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο, παρὰ τὸ φρέαρ Ἰακώβ εἰς τὴν Συχέμ. Καὶ θὰ πρέπει νὰ ἦτο πολὺ θερμὸ τὸ θέρος τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὁ Ἰωάννης (Ἰωάν. 4.6.) Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ· ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ζητῶν νὰ πῇ ὕδωρ ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Σαμαρείτιδος».

Ὁ Κύριος δὲν ἀνέστειλε τὴν τριετὴ σωτηριώδη δραστηριότητά του, οὔτε θέρος οὔτε χειμῶνα! Μὲ τέτοιον πρότυπον, «βαδίζοντες καὶ στιχοῦντες ἐπὶ τοῖς ἵχνεσι Αὐτοῦ» εἶναι δυνατόν νὰ ζητοῦμε ἐμεῖς ἱασματικὰ λουτρά, θέρετρα καὶ τὰ τοιαῦτα; Οἱ σαρκικοὶ Πατέρες μας μέχρι τὴν 19ην καὶ 20ην ἑκατονταετηρίδα δὲν ἐγνώριζαν τέτοιες ἀνέσεις καὶ τόπους θερινῆς εὐδαιμονίας, ἀλλὰ μὲ συμμαζεμένα μανίκια καὶ τὴν μανδύλα στὸ κεφάλι εἰργάζοντο ἢ καὶ προσηύχοντο. Ἐὰν φύγουμε ἀπὸ τὸν κανόνα τῆς ἐργασίας καὶ τῆς προσευχῆς καὶ ἐπιδοθοῦμε εἰς τὰς θερινὰς ἀπολαύσεις καὶ ἀνέσεις, μήπως ὁ διάβολος βρίσκεται πιὸ κοντὰ μας; Εὐκαιρίας θέλει νὰ μᾶς ἀρπάξῃ ὅ,τι καλὸν «ἐθησαυρίσαμεν» κατὰ τὸν χειμῶνα!

Μ' αὐτὰ ποὺ μᾶς προβάλλει στὶς θερινὰς διακοπὰς καταφέρνει νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ἐμπλακῶμεν σὲ κανένα σάλον ἀνομημάτων! Καὶ πόσα δὲν εἶναι τώρα ἀκόμα εἰδικὰ μ' αὐτὰ ποὺ μᾶς κουβαλοῦν ἀπὸ τὰς Εὐρώπας! Παντοῦ γύμνια ἀμφοτέρων τῶν φύλλων καὶ «αἱ θυρίδες» (ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα εἶναι ἀνοικτά). Ἄς ἀκουσῶμεν τὸν προφῆτην Ἰερεμίαν νὰ μᾶς λέγῃ (Κεφ. 9.21).

«Καὶ ἀνέβη ὁ θάνατος διὰ τῶν θυρίδων ὑμῶν»
 Ὁ δὲ προφήτης Ἰωήλ μᾶς λέγει σαφῶς (Κεφ. 2.9) «Διὰ θυρίδων εἰσελεύσονται ὡς κλέπται» καὶ βλέπομεν ὅτι αἱ θυρίδες τῆς ψυχῆς μας πορθοῦνται εὐκολὰ ἀπὸ τὰς κακὰς θερινὰς διακοπὰς. Καὶ ἐφ' ὅσον προσφέρονται αὐταὶ ἔχει καλῶς. Ἀλλὰ πάντοτε πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅπως λέγει ὁ Θ. Παῦλος «Νήψατε, Γρηγορήσατε ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος περιπατεῖ ζητῶν ὡς λέων ὀρυώμενος τινα, καταπίη».

Ἐφ' ὅσων λοιπὸν ὁ ἀντίδικος «καταδοκεῖ» καὶ δὲν κοιμᾶται, πρέπει, ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, νὰ δοξολογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ νὰ προσευχώμεθα. Μόνον ἔτσι θὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸν «Παλαμναῖον» ἐχθρόν.

Ἡ Νηστεία. Ἡ Δεκαπενθήμερος τοῦ Αὐγούστου.

Ὅταν βρίσκεσαι στὸ σπίτι σου καὶ κάνεις αὐτὴν τὴν ὑψίστην ἀρετὴν τῆς νηστείας διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἱερᾶς μνήμης τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καίτοι ἡ νηστεία εἶναι ἀνέλαιος, καθίσταται λίαν εὐκολός. Ἀλλ' ὅταν συμβαίῃ διὰ τοὺς πλείστους ἐξ ἡμῶν νὰ εὐρισκώμεθα σὲ μέρη, εἴτε πρὸς πρόληψιν ἀσθενειῶν, εἴτε πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας μας, τότε τὰ πάντα παίρνουν μίαν «δύσκολον πορείαν», γιὰτὶ ποῦ νὰ βρῆς νὰ φᾶς, ἂν φᾶς φαγητὰ ἄνευ ἐλαίου; Τὰ πάντα μὲ ἄρτυμα. Νομίζουμε ὅμως πῶς ἡ περιπέτεια τῆς ἀναφαγίας ἢ τῆς φρουτοφαγίας εἶναι πρὸς εὐάρεστον τὸν Θεόν γιὰτὶ ὅταν βλέπῃς πῶς οἱ ἄλλοι, οἱ μὴ νηστεύοντες (καὶ αὐτὸς δυστυχῶς εἶναι ὁ κανὼν), καταλύουν τὰ πάντα, τότε ἐσὺ ὁ μὴ τρώγων εὐρίσκεισαι σὲ πλήρη δικαίωσιν μὲ τὸν Θεόν.

Καὶ ἡ κυρία Θεοτόκος δέχεται τὴν μικρὰν σου προσφορὰν ὡς θυσίαν εὐάρεστον.

Ἐχει ἀναντίρρητα καὶ τὴν ὠφέλιμον ἐπίπτωσιν ἐπὶ τῆς ὑγείας, διότι ἐν μέσῳ θέρους αἱ πολλαὶ ζωϊκαὶ θερμίδες δὲν κάνουν καὶ τόσο καλόν. Καθίσταται μὲ τὴν νηστείαν ὁ ὁργανισμὸς σου ἀνθεκτικώτερος στὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ διὰ τοὺς μὴ, εἰδότας τί θὰ πῇ ἡ λέξις νηστεία ὥς ἐξηγήσωμεν, ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ ρῆμα ἐσθίω (τρώγω) καὶ τὸ στερητικὸν μόριον νῆ (ὄχι), συνεπῶς ὁ νηστεύων οὐσιαστικὰ δὲν τρώγει.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ δεκαπενθήμερος νηστεία διὰ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον εἶναι ἀποδεκτὴ ἀπὸ

αὐτὴν καὶ καταγράφεται εἰς τὸν κατάλογον τῶν καλῶν πράξεων, ἐὰν ὑπάρχουν τοιαῦτα ἐν τῇ ζωῇ μας.

Δεκαπενταύγουστος.

Δεκαπέντε ἡμέραι ἀπὸ τὴν ἑναρξίν του μέχρι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι ἓνας ἀγὼν ἑντονός καὶ δυναμικός διότι ἔχει συνεπίκουρον καὶ τὴν σχετικὴν ἀποχὴν ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες καὶ ζωϊκὰ λευκώματα. Μοιραίως ἡ σὰρξ ὑφίσταται «κραδασμόν» μὲ τὴν σχετικὴν ἀσιτίαν ὅποτε τὸ σῶμα μας πλέον «κοῦφον» ἀνέρχεται πρὸς ὑψηλὰς θεωρίας.

Ὁ Μικρὸς καὶ Μέγας Παρακλητικὸς Κανὼν εὐρίσκεται κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς εἰς τὰ χεῖλη μας. Προσφεύγομεν στὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ τὴν παρακαλοῦμεν νὰ λυτρώσῃ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ παντοίων κακῶν καὶ θλίψεων, ποὺ ἐπλημμύρισαν τὴν «ὑπαρξίν μας».

«Διάσωσον ἀπὸ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου Θεοτόκε ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν ὡς ἄρρηκτον τείχος καὶ προστασία».

Τίς ἐξ ἡμῶν προσευχόμενος πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ μας, δὲν ἔτυχε ἀμέσου ἀνταποκρίσεως ἐκ μέρους τῆς; Νομίζομεν οὐδεὶς, ἐφ' ὅσον εἶναι βεβαπτισμένος καὶ πιστὸς πρὸς τὴν μητέρα Του. Αὐτὴ σπεύδει καὶ ἀκούει τὰς παρακλήσεις μας, διότι ἐὰν δὲν τὸ κάνει σὲ μᾶς ποῦ τὴν ὁμολογοῦμε:

«Κυρίως Θεοτόκον σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ Σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε Ἀγνή»

ποῦ ἄλλοι θὰ προστρέξῃ, παρὰ στὰ γνήσια παιδιὰ τῆς ποῦ βρίσκονται «ἐμπεπλεγμένα» σὲ ποικίλους πειρασμοὺς καὶ θλίψεις, εἴτε ἀπὸ τὴν προσωπικὴν τους ἀπροσεξίαν εἴτε ἀπὸ τὸν ἀντικείμενον Διάβολον νὰ τὰ διασώσῃ εἰδικώτερα, τώρα ποῦ ὁ δρόμος τοῦ Χριστιανοῦ, ποῦ διατρέχει τὸν ὁδοὺν Αἰῶνα, εἶναι «ἐμπλέως παγίδων πολλῶν».

Γεγονότα καὶ κρίσεις

Εἰς τὸ Προγενέστερον Φύλλον εἰς τὸ Σχόλιον «Μέγας Καταφρονητής» λόγῳ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, διὰ τὸν «Πάπα» πρέπει ν' ἀναγνωσθῇ Ἁγίε Πάτερ ἐντὸς εἰσαγωγικῶν.